

47

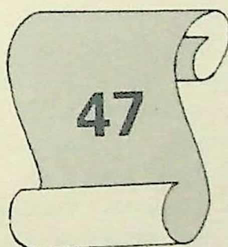
அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

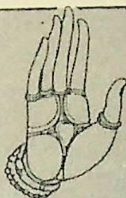
முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1993
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

அறிந்தவனும், அறியாதாரும்

எல்லாரும் கர்மாக்களைப் பண்ணுவார்கள். அதற்கு goal மோக்ஷம், ஸம்ஸார நிவிருத்தி என்பது போல் அவர்களுக்கு அப்பீலாகாத ஏதோ ஒன்றாயில்லாமல், அவர்கள் ஆசைப் படும் லாபங்களாகவே இருப்பதால் இந்தக் கர்மாக்களைப் பண்ணுவதில் சிரமங்கள் நியமங்கள் இருந்தாலுங்கூடப் பொறுத்துக் கொண்டு பண்ணுவார்கள். இப்படிச் சிரமப் பட்டும், நியமத்துக்குக் கட்டுப்பட்டும் பண்ணுவதாலேயே கர்மாவானது இவர்கள் உத்தேசித்த பலனைத் தருவதோடு, உத்தேசிக்காத பலனாக இவர்களுடைய உள்ளத்தின் அழுக்கு களை அலம்பி, இவர்களுடைய ஆசைப் பற்றுக்களையும் குறைக்க ஆரம்பிக்கும். அப்புறம் ஐஹிகமான (இஹலோகத் துப்) பலனுக்காக இல்லாமல், ஸமூஹம் ஓர் ஒழுங்கில் நடக்க வேண்டும், குடும்பம் ஓர் ஒழுங்கில் நடக்க வேண்டும், தனி ஆள் ஒரு கட்டுப்பாட்டில் சீராக அபிவிருத்தியாக வேண்டும் என்பதற்காகவே சாஸ்திர கர்மாக்களைத் தொடர்ந்து பண்ணிக் கொண்டிருப்பார்கள். நிஷ்காம்ய கர்மா என்பது இதுதான். அதற்குப் போவதற்கு வழி காம்யமாக சாஸ்திர கர்மா பண்ணு வதுதான். பலனில் ஆசையோடு பண்ணுவதே காம்யம்.

மேல்நிலையில் உள்ளவன் – 'ச்ரேஷ்டன்' என்று சொல்லப் பட்டவன் – ஸாதாரண ஜீவனைக் காம்யமாகவாவது சாஸ்திர ஆசாரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு கர்மா பண்ண வைப்பதற்காகத் தான் அவற்றைத் தானும் நிஷ்காம்யமாகப் பண்ணி வழிகாட்ட வேண்டும் என்று பகவான் உத்தரவு போடுகிறார். பாமர

ஜனங்கள் 'ஸக்தர்'களாகப் பண்ணுவது என்று அவர் சொன்னதே காம்யம்; அதை வித்வான் 'அஸக்த'னாகப் பண்ண வேண்டுமென்பதே நிஷ்காம்யம்.

வித்வான் பண்ணிக் காட்டா விட்டாலும் பொதுஜனங்கள் ஏதாவது கர்மா பண்ணிக்கொண்டேதான் இருப்பார்கள் – காம்யமாக, 'அது வேணும், இது வேணும்' என்று எதையாவது காரியத்தைப் பண்ணிக் கொண்டிருக்காமல் எவனும் க்ஷணங்கூடச் சும்மா இருப்பதில்லை; ந ஹி கச்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்டத் – யகர்மக்ருத். ஏனென்றால், பிரகிருதி என்ற மாயை இப்படித்தான் ஸத்வ – ரஜோ-தமோ குணங்களால் ஜீவனைக் கட்டி அவனறியாமலே எதையாவது பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்படி ஆட்டி வைக்கிறது:

கார்யதே ஹ்யவச: கர்ம: ஸர்வ-ப்ரக்ருதிஜைர் குணை: (3.5)

ஆதலால் வித்வான் என்கிற ச்ரேஷ்டன் முன்னுதாரணமாகச் செய்து காட்டாவிட்டாலுங்கூட ஸாதாரண ஜனங்கள் தாங்களாகவே ஆசைப் பூர்த்திக்காக எதையாவது செய்து கொண்டுதானிருப்பார்கள். இதையேதான் இவர்கள் சாஸ்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுச் செய்யுமாறு வித்வான் தன் எக்ஸாம்பிளால் தூண்டுதல் தருகிறான். காம்ய கர்மாதான் 'ஆப்ஜெக்டிவ்'. அதாவது லக்ஷ்யம் என்றாலும்கூட, அதற்குப் போகிற வழி, means, தன்னிஷ்டப்படியில்லாமல் சாஸ்திரோக்தமாக மாற்றி அமைக்கப்படும்போது அதன் தன்மையே அடியோடு மாறிப் போகிறது! மட்டமாக இருப்பதே உத்தமமாக மாற்றப்படுகிறது. இச்சா பூர்த்திக்காகவே பண்ணுவதென்கிற போதும் சாஸ்திர கர்மா என்றால், 'இத்தனை மணிக்கு எழுந்திருக்க வேண்டும், ஸ்நானம் பண்ண வேண்டும், ஸத்வமாக இன்ன ஆஹாரந்தான் இத்தனை மணிக்கு அப்புறம் சாப்பிட வேண்டும், வேர்க்க விறுவிறுக்க ஹோமம் பண்ண வேண்டும், மணியடிக்க வேண்டும்' என்றெல்லாம் எத்தனை கட்டுப்பாடுகள் இருக்கின்றன? இதெல்லாம் சாஸ்திரோக்தமாக இல்லாமல் தன்னிஷ்டப்படிச் செய்யும்போது இல்லையல்லவா? நெறியில்லாமல் செய்வதாலேயே ஆசையும் அழுக்கும் அதிகமாகின்றன. அதையே நெறியோடு செய்தால் சாந்தியும், சுத்தியும் ஏற்பட

ஆரம்பிக்கின்றன. தன்னிஷ்டப்படியே செய்யும்போது அஹங்காரம்தான் அதிகமாகிறது, பயபக்திக்கு அங்கே இடமேயில்லை. சாஸ்திர கர்மாவினால் இஷ்ட பலனைத் தருபவனும் ஓர் ஈச்வரன்தான் என்று காட்டி, அவனைப் பிரார்த்தித்து, அவனுக்கு அடங்கியே காம்யமானதைக் கேட்டுப் பெறச் சொல்லும்போது பயபக்தி உண்டாகி இவனைச் சுத்தி செய்கிறது.

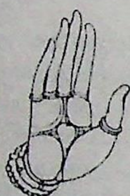

சர்க்கரை பூசிய மாத்திரை

காம்ய பலனுக்காகவே சாஸ்திர கர்மாவைக் காட்டி ஜீவனை நல்ல வழியில் 'தாஜா' பண்ணிக் கொண்டு வருவதற்கு sugar-coated pills-ஐ (சர்க்கரை தடவிய மாத்திரையை) உதாரணமாகச் சொல்லலாம். இஷ்ட பலன்தான் சர்க்கரை மாதிரி ஜீவனுக்குத் தித்திக்கிறது. அவன் குழந்தையைப் போல அறியாதவனாயிருக்கிறான். சர்க்கரை உடம்புக்குச் சூடு என்று குழந்தைக்குத் தெரியாதது போல, இந்த ஐஹிக ஸௌக்யங்கள் ஆத்மாவுக்குக் கெடுதி என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. சாஸ்திரக்காரர்களான ரிஷிகளுக்கு இந்தக் குழந்தையிடமும் கருணை. அதனால் அது கேட்கிற பெப்பர்மின்டைக் கொடுக்க நினைக்கிறார்கள். குழந்தை பெப்பர்மின்ட் என்றே நினைத்தாலும் அது உள்ளுக்குள்ளே மருந்து. உள்ளே மருந்தை வைத்து மேலே சர்க்கரையைப் பூசியிருக்கிறது. சூட்டைத் தணிக்கிற மருந்துச் சரக்கு உள்ளே நிறைய இருக்கிறது; மேலே மட்டும் கொஞ்சூண்டு சூடு பண்ணும் சர்க்கரை தடவியிருக்கிறது. இதுதான் சாஸ்திரோக்த கர்மா. இஷ்ட பூர்த்தி என்று வெளியிலே தித்திப்பாகத் தெரிகிறது, உள்ளே இந்த இஷ்டமெல்லாம் கஷ்டம்தான் என்று புரிய வைத்து, இஷ்டப்படிச் செய்யாமல் நல்ல நெறியில் கட்டுப்படுத்துகிற விவேக மருந்து இருக்கிறது. மருந்து இருப்பது தெரியாமலேதான் குழந்தை சாப்பிடுகிறது.

அதனால் அது பலிக்காமல் போய்விடுமா என்ன?

இன்னொன்று: காம்ய கர்மாவைத்தான் பகவான் இங்கே சொல்கிறாரென்றாலும், சாஸ்த்ரோக்தமாகப் பண்ண ஆரம்பிக்கும்போதே, காம்ய கர்மாக்களோடு நிஷ்காம்யமாகவும் சில காரியங்களைக் கொடுத்துத் தானிருக்கிறது. ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவற்றைப் பண்ணுவதால் காம்யமாக இன்ன லாபம் கிடைக்கும் என்று சொல்லியிருக்கவில்லை; இவற்றைப் பண்ணாமல் விட்டால் பாவம், தோஷம் என்று சொல்லி, அதற்குப் பயந்துதான் பண்ண வைத்திருக்கிறது. காம்யபலன் வேண்டும் என்ற ஆசையினால், அதற்கான சாஸ்த்ரோக்த கர்மாக்களைச் செய்யும் ஜீவன் அதோடுகூடச் சொன்ன இம்மாதிரி நிஷ்காம்யமான கர்மாக்கள் ஒன்றிரண்டையும் செய்கிறான். இது இவன் சித்த சுத்தியில் பக்வப் படுவதற்கு மேலும் ஸஹாயம் செய்கிறது.

அன்று கண்ட அபிவிருத்தியும் இன்று காணும் சீரழிவும்

இப்போது சில சீர்திருத்தக்காரர்கள் சொல்வது பாமர ஜனங்கள் உள்பட எவருமே சாஸ்திரோக்த கர்மாக்களைப் பண்ணாமல் ஞானி மாதிரி தத்வ விசாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது; பகவானும் சாஸ்திரங்களும் சொல்வதோ, ஞானிகூடப் பாமரன் மாதிரி சாஸ்திர கர்மாவைப் பண்ணி ஆசார — அனுஷ்டானாதிகளை நடத்திக் காட்ட வேண்டுமென்பது.

எது ஸரி என்பதற்கு ஹிஸ்டரியையும், யதார்த்தத்தையும் பார்த்தால் போதும். பகவான் சொன்னபடி செய்து கொண்டிருந்த வரையில் நம் தேசம் லோகத்துக்கே மாடலாக ஸத்ய தர்மங்களிலும், பக்தியிலும், ஞானத்திலும், கலாசார நாகரிகத்திலும், ஸமூகம் பூராவின் சீரான ஒழுங்கிலும் தலைசிறந்து இருந்திருப்பதை ஹிஸ்டரி காட்டுகிறது. இப்போது ரிஃபார்மர்

கள் அபிப்ராயப்படி செய்ய ஆரம்பித்தபின் எப்படியிருக் கிறோம் என்பது தெரிந்ததே. கீதை சொன்னபடி மேலேயிருந்த வனும் கீழேயிருக்கிறவனைப் போலச் செய்து காட்டிக் கொண் டிருந்தவரையில் எல்லாரும் மேலே போனார்கள்; இப்போது கீழேயிருக்கிறவனும் மேலே போய்விட்ட மாதிரி பாவித்துக் கொண்டிருப்பதில் எல்லாரும் அதல பாதாளத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்! கட்டெல்லாம்விட்ட பரம ஸ்வதந்த்ர நிலையிலிருந்த ஞானியும் சாஸ்திரக் கட்டுப்பாட்டுப்படிச் செய்து மற்றவர்களையும் அதே போலச் செய்வித்துக் கொண் டிருந்தபோதோ தேசம் ஆத்மிகமாக மட்டுமில்லாமல், இப்போது 'ஸயன்ஸ்' என்பதில் வரும் அனேக வித்யைகள், வியாபாரம் (கடல் கடந்தெல்லாம்கூடப் போய் வாணிபம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்) எல்லாவற்றிலும் உன்னதமாயிருந்திருக் கிறது. 'லோகம் பொய்: ஆத்மா, ஆத்மா' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸயன்ஸிலும், பொருளாதாரத்திலும் நாம் பிற்பட்டு நின்றதாகச் சொல்வதற்குக் கொஞ்சங்கூட ஆதாரமில்லை. துருக்கர்கள், பிரிட்டிஷ்காரர்கள் ஆகியவர்களுடைய ஆதிக்கத் தில்தான் ஹிந்து ஸமுதாயம் ஒடுங்கி இவற்றில் backward state வந்ததே தவிர, அதனுடைய மதாசாரத்தாலும் பிலாஸஃபியா லும் அல்ல★. கட்டுப்பட்டிருந்தாலே சுத்தியாகக் கூடிய ஸாமானிய ஜனங்களையும் ஸ்வதந்திரம் என்று அவிழ்த்து விட்டிருக்கும் இப்போதோ எல்லாவற்றிலும் கீழேதான் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். 'பாரமார்த்திகமாகக் கீழே போகிறோம் என்று வேண்டுமானால் சொல்லுங்கள்; ஸயன் ஸில், காமர்ஸில் அபிவிருத்திதான் ஆகியிருக்கிறோம். Atom research, electronics எல்லாங்கூட கரைத்துக் குடித்து விட்டோ மாக்கும்' என்று சொல்லலாம். ஆனால் நம்முடைய moral standard கீழே போய் விட்டதென்று மற்ற தேசத்தார் – இதுவரை நம் தேசத்தை தர்மபூமி என்று கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் – அபிப்ராயப்பட ஆரம்பித்தபின் இவற் றில் நாம் முன்னேறி என்ன பிரயோஜனம்? 'காமர்ஸ்' ஜாஸ்தி யாச்சு என்று நாம் பெருமைப்பட்டாலும் இறக்குமதி செய்கிற

★இவ்விஷயமாக அருள் உரை 37, 38 ஆகிய புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள 'வித்யாஸ்தானம்; என்ற உரையையும், இனிவரவிருக்கும் அருள் உரை புத்தகங்களில் இடம்பெறும் 'வையம் பரவிய வைதிக மதம்' என்ற உரையையும் பார்க்கவும்.

அன்னியர்கள் சொல்வதைக் கேட்டால் அவமானமாயிருக்கிறது. 'இந்த இந்தியர்கள் முதலில் காட்டுகிற 'ஸாம்பிள்' ஒன்றாயிருக்கிறது; அப்புறம் அனுப்பி வைக்கிற சரக்கு வேறாயிருக்கிறதே! நாணய்மில்லாமல் நடக்கிறார்களே!' என்கிறார்கள். ஸயன்ஸ் அபிவிருத்தியில் பரஸ்பரம் தெரியாததைத் தெரிந்து கொண்டு, கூடச்சேர்ந்து ஆராய்ச்சி பண்ணுவதற்கும் நம்மை அவ்வளவாக நம்ப மாட்டேனென்கிறார்கள் என்று கேள்வி. முன் நாளில் கட்டுப்பாட்டால் ஏற்பட்ட தர்மபலம் என்கிற அஸ்திவாரத்தின் மேலேயே விஞ்ஞான வித்யைகள், வியாபாரம் எல்லாம் நல்ல பெயரோடு விருத்தியாயின. அஸ்திவார பலம் இல்லாமல் இப்போது இவற்றில் ஏற்படுவதாகச் சொல்லப்படும் முன்னேற்றம் (நிலைத்து) நிற்காது.

பூர்வாசாரங்கள் வேண்டியதில்லை என்று ஸுலபமாகச் சொல்லி, ஜனங்கள் இதை வேத வாக்காக (வேத வழி வேண்டாம் என்பதையே வேத வாக்காக) நம்பச் செய்து விட்டார்களே என்று மிகவும் துக்கமாக இருக்கிறது. வேணுமா, வேண்டாமா என்பதற்கு அதிகமாக வாதப் பிரதிவாதம் எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை. நான் இத்தனை நேரம் சொன்னதெல்லாங்கூட அவசியமில்லைதான். ஒரு சின்ன விஷயத்தைக் கொண்டே முடிவு செய்து விடலாம். வியாதியஸ்தன் மருந்து சாப்பிட வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதற்கு விவாதம் பெரிசாகப் பண்ண வேண்டுமா? மருந்தைக் கொடுத்துப் பார்த்தால் என்ன நடக்கிறது, கொடுக்காவிட்டால் என்ன நடக்கிறது என்று பார்த்தால் போதாதா? மருந்து கொடுக்கிற மட்டில் வியாதி குறைகிறது, விட்டு விட்டால் ஜாஸ்தியாகிறது என்று பிரத்யக்ஷத்தில் தெரிகிறது. அப்போது மருந்து வேண்டத்தான் வேண்டும் என்றுதானே அர்த்தம்? பூர்வாசாரங்கள் இருந்த வரையில் தேசத்தில் எல்லாத் துறையிலும் அபிவிருத்தி இருந்தது. இதற்கு மேலாக ஒழுக்கமும் ஒற்றுமையும் இருந்தன. அவற்றை ஒழிக்க ஆரம்பத்திலிருந்து இவற்றையெல்லாமும் விரட்டியாகிறது என்பதிலிருந்தே அந்த மருந்து இல்லாவிட்டால் ஆத்மாவுக்கு வியாதிதான் என்று தெரியத்தானே வேண்டும்? ஒரு வேளை சாப்பாட்டை நிறுத்தினால், உடனே ஓய்ச்சலாக வந்தால் சாப்பிட வேண்டும் என்று தெரிகிறதோ

இல்லையோ? சாஸ்திரத்தை விட்டபின் தனி வாழ்க்கை, ஸமுதாய வாழ்க்கை இரண்டிலும் நிம்மதி போன பிற்பாடும் பூர்வாசாரம் வேண்டும் என்று தெரிந்து கொள்ளமாட்டோ மென்றால் என்ன பண்ணுவது? தலைவர்களாயிருக்கப் பட்ட வர்கள் மாட்டேனென்கிறார்கள்!

தப்புப் பண்ணிவிட்டோமென்று ஒப்புக்கொள்வது கஷ்டந் தான் என்றாலும் ஒரேயடியாக முழுகிப் போகிற நிலை வந்த போதாவது, ஒப்புக் கொண்டு வெளியே வரவும் மற்றவர்களை வெளியில் இழுத்துப் போடவும் முயலத்தானே வேண்டும்? இன்னம் முழுகியே போய் விடவில்லை. அதனால்தான் இதை நான் சொல்லி, நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டாவது உட்கார்ந்திருப் பது! கேட்டது போதாது. புயல் வருகிறது என்று weather forecast கேட்டால் மட்டும் பிரயோஜனமில்லை. அது நம்மைப் பாதிக்காமலிருக்க என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும். Weather-proof ஆக, தர்ம ரக்ஷையாக, கவசமாக இருப் பது பூர்விகர்களின் ஸமயாசாரம்தான். ஆகையால் இதைக் கேட்டதற்கு லக்ஷணம் இனிமேலாவது கேட்டபடிப் போவதற் குப் பிரயத்தனப்படுவதுதான்.

சிகாம் ஸூத்ரம் ச புண்ட்ரம் ச ஸமயாசாரமேவ ச ।
பூர்வை: ஆசரித: குர்யாத் அந்யதா பதிதோ பவேத் ॥

பதிதபாவனன் என்று பகவானைச் சொல்கிறோம். ‘பதிதபாவன் ஸீதாராம்’ என்பதாவது காந்தியால் நின்றிருக் கிறது (தேசத்தில் நிலவுகிறது). அந்த ராமன் ஸகல கார்யமும் சாஸ்திரத்தைப் பார்த்துப் பார்த்தேதான் செய்தான். அந்த வழியிலிருந்து நாம் அடியோடு வழுக்கி விழுந்து பதிதர்களான பின் அவன் நம்மை பாவனப்படுத்துவது என்றில்லாமல், அவனை நாம் அவ்வளவு வேலை வாங்காமல், இப்போதி லிருந்தே நம்மை முன்னோர்களின் நெறியில் அவன் தூக்கி விட்டு ரக்ஷிக்கும்படியாகப் பிரார்த்தனை செய்வோம்.

ஒற்றையடிப் பாதை

இன்னார், இன்ன காலத்தில் ஏற்படுத்தினார்கள் என்றே தெரியாமல் நம்முடைய ஆசாரங்கள் வந்திருக்கின்றன. ராமானுஜர், மத்வர், சைதன்யர் என்று நமக்குப் பெயர் தெரிந்தவர்கள் ஒரொரு காலத்தில் ஏற்படுத்தின ஸம்பிரதாயத்திலிருப்பவர்களும் பின்பற்றுகிற ஆசாரங்களில் பெரும்பாலானவை இப்படிக் காலம் தெரியாததாக, கர்த்தா தெரியாததாகத்தான் இருக்கின்றன. மற்ற மதங்களைப் பற்றித் திட்டவட்டமாக இன்னார், இன்ன காலத்தில் ஏற்படுத்தின ஆசாரம் என்று தெரிவது போல நமக்கு இல்லை.

அந்த மதங்கள், இந்த இன்ஜினீயர் இந்த வருஷத்திலே போட்டார் என்று சொல்லக்கூடிய தார் ரோடுகள் மாதிரியிருக்கின்றன வென்றால், நம் மதம்?

இது ஒற்றையடிப் பாதை மாதிரியிருக்கிறது? ஒற்றையடிப் பாதையை யார் எப்போது போட்டார்கள்? சொல்லத் தெரியவில்லை. மேல் பார்வைக்குத் தார் ரோட் உசத்தியாயிருக்கிறது. ஆனால் யோசனை பண்ணிப் பார்த்தால் தார் ரோட்டைவிட ஒற்றையடிப்பாதைதான் பல விஷயங்களில் மேல் என்று தெரிகிறது. தார் ரோடும் கொண்டுவிடாத இடத்துக்கு, இந்த ஒற்றையடிப்பாதைதானே கொண்டு சேர்க்கிறது? ஜனங்கள் நடக்க நடக்கத் தார் ரோட் ரிப்பேராகி வருஷா வருஷம் மராமத்து பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. ஒற்றையடிப் பாதையோ நடக்க நடக்கத்தான் இன்னும் நன்றாக ஆகிறது. ரிப்பேர் என்ற பேச்சே கிடையாது. அதேபோல ஆக்ஸிடென்டும் தார் ரோட்டில் தானேயன்றி, ஒற்றையடிப் பாதையில்

உண்டோ? மேலே வழியில்லை என்று blind alley-யாகச் சில தார் ரோட் மொட்டையாக முடிகிற மாதிரி எந்த ஒற்றையடிப் பாதையாவது முடியுமா? நன்றாகத் திறந்து விட்ட மார்க்கம், கூட்டங் கூட்டமாகப் பூர்விகர்கள் போயே புல் பூண்டு இல்லாமல் பாலிஷ் ஆன மார்க்கம், ஆக்ஸிடென்டே இல்லாத மார்க்கம், தார் ரோட் மாதிரிப் பார்க்கப் பகட்டு இல்லா விட்டாலும், பரம ஸௌகர்யமாக, நிதானமாகக் கால் நடையிலேயே பரமாத்மாவிடம் கொண்டு விடுகிற மார்க்கம் - இப்படிப் பட்ட ஒற்றையடிப் பாதைதான் நம்முடைய பூர்வாசாரம். 'தார் ரோடானால் கார் ஸவாரி பண்ணிச் சுருக்கப் (விரைவில்) போய்ச் சேர்ந்து விடலாமே' என்றால், ஒற்றையடிப் பாதையிலோ அப்படிச் சுற்றிக் கொண்டு போகாததால், குறுக்கு வழியில் நடந்தே, அதே நேரத்தில் ஆக்ஸிடன்ட் ஹேதுவுமில்லாமல் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம். ரோடே போட முடியாத இடங்களில் - காட்டிலே, மலையிலேகூட - இதுதான் மார்க்கமாக இருக்கிறது.

ஆசாரத்தால்தான் டிஸிப்ளின் எனும் மனநெறி ஏற்படுகிறது. ஆசாரம் வெளிவிஷயம் என்பது சுத்தப்பிசகு. அதனால்தான் மனஸில் உத்தமமான பண்பும், உயர்ந்த கட்டுப்பாடும் உண்டாகிறது. மனுஷ்யனின் மனநெறி நன்றாயிருந்து விட்டால் அதன் சக்தி ஸாமான்யமானதில்லை. அது இவனுடைய 'நேச்சர்' என்னும் இந்திரிய வேகங்களை அடக்கியாள்வது மட்டுமில்லை; வெளி 'நேச்சரை'யே அடக்கியாண்டு விடுகிறது. பிராமணன் அத்யயன ஆசாரத்தை அனுஷ்டித்தால் அதற்காகவே மும்மாரிகளில் ஒன்று பெய்கிறது என்பது தமிழ் மூதுரை: வேதம் ஓதிய வேதியர்க்கோர் மழை.

இப்படியே பதிவ்ரதைகளின் கற்பு நெறியினால் இயற்கை இன்னொரு மழையைப் பெய்கிறது என்று சொல்கிறது; மாதர் கற்புடை மங்கையர்க்கோர் மழை

இதையே இப்போது பகுத்தறிவாளர்களும் கொண்டாடும் திருக்குறளும் சொல்கிறது:

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை

ராஜா நீதி நெறிப்படி ஆட்சி பண்ணுவதும் ஒரு மழையை வரவழைத்து விடும்:

நீதி மன்னர் நெறியினுக்கோர் மழை

இதற்கு மறுதிசையில், இவர்கள் நெறி தப்பினால் இயற்கையும் கன்னா பின்னா என்று பண்ண ஆரம்பிக்கும்.

வள்ளுவரே சொல்கிறார்: ராஜா நீதிமுறை தப்பினால் பிராமணனும் தன் ஆசாரமான அத்யயனத்தை மறந்து விடுவான்: அறுதொழிலோர் நூல் மறப்பர். ஒருத்தன் முறை தப்பினால் மற்றவர்களும் முறை தப்பிப் போய்விடுவார்களென்று எச்சரிக்கிறார். இப்படி மனுஷ்யனுக்கு மனுஷ்யன் மனநெறி கெட்டுப்போவதால் பாதகமான பலன் தொடர்ந்து போவது மட்டுமில்லை. ராஜா தன் ஆசாரத்தை விட்டால் பால் வளமும் குன்றி விடும்; ஆ பயன் குன்றும் என்று 'தெய்வப்புலவர்' என்னும் திருவள்ளுவர் சொல்கிறார். இதற்குப் பகுத்தறிவு பதில் சொல்ல முடியாது.

மாற்ற முடியாதவை என்கிற Natural Forces-ம் (இயற்கைச் சக்திகளும்) மனுஷ்யனின் மனநெறிக்கு அடங்கியவைதான்.

ஒரே ஈச்வரனின் தர்ம ஸ்வரூபம்தான் (வெளி) இயற்கையில் இருக்கிற மஹத்தான ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடு, மனுஷ்ய மனஸின் தர்மக் 'கட்டுப்பாடு இரண்டாகவும் ஆகியிருப்பது. இதிலே மனுஷ்யன்தான் மனமறிந்து மனஸின் தர்மத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு, அதில் ஈச்வர ஸான்னித்யத்தை வரவழைத்துக் கொள்ள முடியும். அந்தத் திவ்ய சக்தியால்தான் (வெளி) இயற்கையையும் இவன் கட்டியாள முடிவது.

நெறிதான் ஸூர்யனை, சந்திரனை, வாயுவை, gravity-ஐ ஆர்டரில் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறது; 'ஃபிஸிக்ஸ்' மட்டுமில்லை. மனஸ் நன்றாயிருந்தால்தான் இவை லோகானுகூலமாக நன்றாயிருக்கும். ஜனங்கள் மனஸ் கெட்டுப் போனால் இயற்கையிலும் உத்பாதங்கள் ஜாஸ்தியாகும் என்று 'சரக ஸம்ஹிதை' என்ற ஆயுர்வேத சாஸ்திரம் சொல்கிறது.

நெறியில் சிறந்தவர்கள் என்னென்ன அற்புதங்கள் பண்ணி

னார்கள் என்று கதை புராணங்களில் எத்தனையோ பார்க்கி றோம். 'பெய்யெனப் பெய்யும் மழை' என்கிற மாதிரியே 'பாய் எனப் பாயும் அக்கினி'யைப் பற்றிக் கண்ணகி கதை சொல்கிறது. அதே மதுரையில் ஞானஸம்பந்தரும், அவர் தங்கி யிருந்த மடத்திற்குச் சமணர்கள் வைத்த நெருப்பு, அவர்களை ஆதரித்த பாண்டிய ராஜாவையே (இறுதியில் அவன் நல்வழிப் படுவதற்கு ஆரம்ப தண்டனையாக) தாக்க வேண்டும் என்று ஈச்வரனைப் பிரார்த்தித்தவுடன் அவனிடம் வெப்பு நோய் உருவில் போய்ச் சேர்ந்தது.

Action and reaction are equal and opposite (செயலும் பிரதிச் செயலும் ஸமசக்தி வாய்ந்ததாகவும் எதிரிடையானதாகவுமிருக் கும்) என்ற 'ந்யூடன் லா' எல்லாக் கார்யங்களையும் பற்றின 'கர்மா தியரி'யை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பது மட்டுமில்லை; எண்ணத்தின் பிரதி பலனையும், மன நெறியின் சக்தி மற்ற மனங்களின் மீதும் மட்டுமின்றி 'நேச்சுரல் ஃபோர்ஸஸ்' மீது பிரதி விளைவுகளை உண்டாக்குவதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான். Mental plane, metaphysical plane, physical plane (மன மட்டம், பௌதிகாதீதமான ஆத்மிய மட்டம், பௌதிக மட்டம்) மூன்றையும் கோத்து நம் மதத்தில் சொன்னதை physical plane-ல் (பௌதிக மட்டத்தில்) மட்டும் சொல்வதே நியூடன் லா. 'ரியாக்ஷன் ஆப்போஸிட்டானது, (பிரதிச் செயல் எதிரிடையானது) என்று அவர் சொன்னது நல்லதற்கு எதிர்விளைவாக, கெட்டதும், புண்யத்துக்குப் பிரதி யாகப் பாபமும் உண்டாகும் என்று அர்த்தம் கொடுக்காது. பின்னே 'ஆப்போஸிட்' என்று என் சொன்னாரென்றால், ஒரு பந்தைச் சுவர் மேல் எறிந்தால், அது அதே விசையுடன் 'ஆப்போஸிட் டைரக்ஷ'னில் (எதிர்திசையில்) திரும்பி வருகி றாற்போலத்தான் physical plane-ல் எல்லா ரியாக்ஷனும் இருப்ப தாலேயே! நாம் செய்த நல்லது (புண்யம்) எப்படி வெளியிலே பரவுகிறதோ அப்படியே வெளியிலிருந்து நமக்கு நல்லது (புண்யம்) திரும்புகிறது; கெட்டதும் (பாபமும்) இப்படியே என்றுதான் அதற்கு அர்த்தம்.

வெறும் physical plane-லேயே ஜட இயற்கை என்கிற வெளி நேச்சர் அடங்கியிருந்ததானால் ஸூர்யன் எப்போதோ குளிர்ந்து போயிருக்கும் என்று ஸயன்டிஸ்டுகளே சொல்கிறார்

கள். எப்படியோ அதில் உஷ்ண சக்தி ஊறிக் கொண்டேயிருக்கிறது என்று சொல்லி இதன் காரணத்தைப் பலவிதமாக ஊஹம் செய்கிறார்கள். ஆதிகாரணம் ஈச்வர சக்திதான். அதுதான் இந்தப் பிரபஞ்ச தர்மத்துக்காக (லோகங்களின் நெறியான போக்குக்காகவும் வாழ்க்கைக்காகவும்) ஸூர்யனில் குறையாத உஷ்ண சக்தியை ஊட்டிக் கொண்டேயிருக்கிறது. ஸயன்டிஸ்ட்கள் ஒன்றொன்றாகக் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு காரணங்களைக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டே போனாலும் கடைசியில் ஸயன்ஸினால் காரணம் சொல்ல முடியாத ஓர் 'ஆரிஜினி'ல் (தோற்றுவாயில்) தான் போய் முட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். ஐன்ஸ்டைன் மாதிரி ரொம்பப் பெரியவர்கள் அதுதான் ஈச்வர சக்தி என்று நமஸ்காரம் பண்ணுகிறார்கள். மனுஷ்ய மனநெறி, மனித வாழ்வின் ஒழுங்கு ஆகியனவும் அதே சக்தியுடைய தர்மத்துக்கு இன்னொரு ரூபம்தானாகையால், மனநெறியே இயற்கையையும் ஸாதகமாகவோ பாதகமாகவோ ஆக்குகிறது.

விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தின் 'பலச்ருதி'யில் பகவானை நேச்சர் என்கிற ஜடப் பிரபஞ்ச தர்மம், மனுஷ்ய மனநெறியை உண்டாக்கும் மதாசார தர்மம் இரண்டுக்கும் மூலமாக ரொம்ப அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறது. தரிப்பது (தாங்குவது) தர்மம். வெட்ட வெளியிலே விழாமல் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற நக்ஷத்ரங்களையும், திக்குகளையும் பூமியையும், உருண்டையான பூமியிலிருந்து வழியாமல் கொட்டாமல் ஸமுத்ரத்தையும் ஸூக்ஷ்மமாகத் தரிக்கும் தர்ம ஸ்வரூபம் பகவானே என்று அதில் ஒரு ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது:

த்யௌ: ஸ சந்த்ரார்க-நக்ஷத்ரா கம் திசோ பூர்-மஹோததி: ।
வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி மஹாத்மந: ॥

வாஸுதேவனுடைய வீர்யம்தான் அண்ட கோளத்தையும், பூகோளத்து ஸமுத்ரத்தையும் தாங்கித் தரிக்கிறது என்று இங்கே சொல்லிவிட்டு, அப்புறம் மனுஷ்யன் என்ற சைதன்யப் பிரபஞ்சத்தைச் சேர்ந்த இந்த்ரியம், மனஸ், புத்தி, ப்ரத்யேக குணம், தேஜஸ், பலம், தைர்யம், க்ஷேத்ரம் என்ற சரீரம், அதிலே அறிவாயிருக்கிற க்ஷேத்ரக்ஞன் என்ற ஆத்மா எல்லாமே வாஸுதேவ மயமானது என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது.

இந்த்ரியாணி மநோ புத்தி: ஸத்-த்வம் தேஜோ பலம் த்ருதி: ।
வாஸுதேவாத்மகான்-யாஹு: க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஏவ ச ॥

ஜடப் பிரபஞ்ச வஸ்துக்களை பகவானே நேராகச் சேர்த்துப் பிடித்து ஸம்பந்தப்படுத்தி தர்ம நெறியில் வைத்திருக்கிறான். சைதன்யமான ஜீவப் பிரபஞ்சத்திலோ மனஸ் என்று ஒன்றைத் தந்து, அதற்கு ஸ்வதந்திரம் தந்து ஆட்டம் போட விட்டு, ஜீவன் தானாகவே அதை நெறிப் படுத்திக்கொள்கிற ரீதியில் சாஸ்திரங்களையும் கொடுத்து அதில் ஆசாரத்தை முதலாவதாக வைத்திருக்கிறான் என்பதை அடுத்த ச்லோகம் உணர்த்துகிறது. இத்தனை நாழி நான் சொன்ன 'ஆசாரம்' என்ற விஷயத்துக்கு முத்தாய்ப்பு வைப்பதாக அந்த ச்லோகம் இருக்கிறது:

ஸர்வாகமாநாம் ஆசார: ப்ரதமம் பரிகல்பதே ।
ஆசார-ப்ரபவோ தர்மோ தர்மஸ்ய ப்ரபு-ரச்யுத: ॥

'ஸர்வ ஆகமங்கள்' என்கிற ஸகல சாஸ்திரத்துக்கும் ஆசாரமே முதலானதாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது; ஆசாரத்திலிருந்து உண்டாவதே தர்மம்; அந்தத் தர்மத்துக்குப் பிரபு அச்யுதனான 'பகவான்' என்று அர்த்தம். அச்யுதன் என்றால் அசங்காமல் 'ஸ்டெடி'யாக இருக்கிறவன். தர்மம் என்ற அறநெறி ஸ்டெடியாக இருக்க வேண்டியதல்லவா?

ஜீவப் பிரபஞ்சத்தின் ஆசார வழியாய் உண்டாகும் தர்ம நெறியையும், ஜடப் பிரபஞ்சத்தின் சீரான ஒழுங்கையும் இப்படி இணைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. அதாவது நம்முடைய ஆசாரத்தால்தான் நம் சொந்த வாழ்க்கை, நம் ஸமூஹ வாழ்க்கை இவை மட்டுமின்றி லோக வாழ்க்கையே நல்ல முறையில் அமையும். இதை நவீன மனப்பான்மையுள்ளவர்கள் எல்லாரும் புரிந்துகொள்ளும்படி அந்த பகவான், வாஸுதேவன், அச்யுதன் அருள் செய்ய வேண்டும். ஆசாரங்களிலேயே தர்மம் பிறப்பதால் தர்மத்தின் பிரபுவான பகவான் ஸதாசாரம் தழைக்கும்படியாக அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்!

மதாசாரத்தின் உட்பிரிவுகள்★

'சிகாம், புண்ட்ரம், ஸூத்ரம்' என்று சொன்ன* மூன்று விஷயங்களும் ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவைதான். மதாந்தரங்களில் இவையில்லை. ஆனதால் ஹிந்து மதத்துக்குள்ளேயே வெவ்வேறாயுள்ள பிரிவுகளை ஒப்புக்கொண்டு, இவற்றில் பிறந்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் முன்னோரின் பிரிவுக்குரிய ஆசாரத்தையே பின்பற்ற வேண்டும் என்று ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது.

அப்போது ஒரு கேள்வி வருகிறது. ஹிந்து மதம் வேதமதம் தான். அதற்கு முதல் ஆதாரம் ச்ருதி என்ற வேதம்; அடுத்த படியான ஆதாரம் அந்த வேதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே அதில் சுருக்கமாகவும், மறைமுகமாகவும், குறிப்பாகவும் (hint ஆகவும்) சொல்லியுள்ளவற்றை விளக்கி வைக்கிற ஸ்ம்ருதி என்ற தர்ம சாஸ்திரம். ஆக, வேதம்தான் (இந்த மதத்துக்கு) மூச்சு. இந்த வேதத்தின் பரம தாத்பரியம் என்ன என்பதிலே ஏற்பட்ட வித்யாஸத்தால்தான் இதற்குள் பல பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. த்வைதம் என்று ஒருத்தர் நிர்தாரணம் பண்ணுகிறார்; அத்வைதம் என்று இன்னொருத்தர், இரண்டுமில்லை விசிஷ்டாத்வைதம், சுத்தாத்வைதம், த்வைதாத்வைதம் என்றெல்லாம் பலபேர் பலவிதமாக முடிவு பண்ணுகிறார்கள்.

★ இது முந்தைய உரையோடு தொடர்ந்து பெரியவர்கள் அருளியது. அனைவரும் முன்னோர் வழி செல்ல இறைவனைப் பிரார்த்தித்தவுடன் அதோடு உரை பூர்த்தியானது போல நிறுத்திவிட்டு, மீண்டும் ஏதோ தோன்றியது போலவே தொடர்ந்தார்கள்.

* அருள் உரை 45-46-ஆம் புத்தகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள பிறந்த குலாசாரமே உய்நெறி என்கிற உரை.

வைதிக மதத்தில் எல்லா தெய்வமும் ஒரே பரமாத்மாதான் என்று ஒருத்தர் சொல்கிறார். இன்னொருத்தர் விஷ்ணுதான் பரமாத்மா, மற்ற தெய்வங்களில்லை என்கிறார். வேறொருவர் இதேமாதிரி சிவனைச் சொல்கிறார். எல்லாரும் தாங்கள் சொல்வதுதான் வேதத்தின் ஸரியான அபிப்ராயமென்கிறார்கள். 'த்வைதம், அத்வைதம் என்றெல்லாம் பெயர் கொடுத்தாலும், இது sub-titleதான். நாங்கள் வேதமதம் என்பதுதான் title' என்று அவரவரும் சொல்கிறார்கள்.

இதிலிருந்துதான் கேள்வி வருகிறது. வேதமதத்தை விட்டு வேறு மதத்துக்குப் போனால்தான் தப்பா? பதிதனாகிறானா? அல்லது ஒரே வேத மதத்திலேயே இருக்கிற ஒரு பிரிவிலிருந்து அதிலே பிறந்தவன் இன்னொரு பிரிவுக்குப் போனாலும் பதிதனாகிற தோஷம் வருமா?

ச்லோகத்தில் வைதிக ஸமயத்தில் மட்டுமேயுள்ள சிகை, புண்ட்ரம், ஸூத்ரம் இவற்றைச் சொல்லி, அப்புறம் ஸமயாசாரத்தையும் சொல்லி, இவையெல்லாவற்றிலும் ஒருவன் பூர்விகரின் ஆசாரத்தைத்தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் பதிதனாகிறான் என்று ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிற போது, ஹிந்து மதத்திலேயே ஒரு பிரிவிலிருந்து இன்னொன்றுக்குப் போகலாமா என்பது ஸரியில்லைதான். ஆனாலும் இப்படிக் கேட்பது அடியோடு தப்பான விதண்டாவாதம் என்று தள்ளிவிட முடியாது. கேட்பவர்களின் ஆர்க்யுமென்டிலும் நியாயமிருக்கிற மாதிரித் தோன்றுகிறது. அதனால் அதைக் கேட்டு, தீர்க்கமாக ஆலோசனை செய்துதான் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

ஆர்க்யுமெண்ட் என்ன? 'மதாந்தரங்கள் என்றால் அவை வேதத்தை ஆதாரமாக, ப்ரமாண நூலாகக் கொள்ளாதவை. பைபிள், குரான், த்ரிபிடகம், ஃஜென்டோவஸ்தா, க்ரந்த ஸாஹேப், ஓல்ட் டெஸ்ட்மெண்ட்* என்று ஏதோ ஒன்றைத் தான் அவை ஆதார க்ரந்தமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் வேதமதம் என்பதில் பிறந்துள்ள நாம் அவற்றிலொன்றுக் குப் போவது தப்பு. ஆனால், நாம் இந்த வேத மதத்தை

---

* முறையே கிறிஸ்துவம், இஸ்லாம், பௌத்தம், பார்ஸி மதம், ஸீக்கிய மதம், யூத மதம் முதலியவற்றின் ஆதார சாஸ்திரங்கள்.

விடாமலே இதில் ஒரு பிரிவிலிருந்து இன்னொன்றுக்குப் போனால் எப்படித் தப்பு? இந்தப் பிரிவுகள் தோன்றுவதற்கு முந்தி எப்படியிருந்தது? நீங்களே இதைப் பற்றி என்ன சொல்லி யிருக்கிறீர்கள்? 'மாறுபட்ட எல்லா ஹிந்துமத ஸித்தாந்தங் களின் அபிப்ராயத்துக்கும் வேதம் ஒவ்வொரு ஸ்டேஜில் இடம் கொடுக்கிறது. த்வைதம்-விசிஷ்டாத்வைதம்-அத்வைதம், சைவம்-வைஷ்ணவம் என்றெல்லாம் தனித்தனி ஸம்ப்ரதாயங் களாகப் பிரிவதற்கு முன்னாலும் தன்னுடைய பக்குவ ஸ்திதி யில் ஒருவர் எந்த ஸ்டேஜில் இருந்தாரோ, அதைப் பொறுத் துத் தத்வரீதியில் த்வைதியாகவோ, அத்வைதியாகவோ, இன் னொன்றாகவோ, இதே மாதிரித் தெய்வ உபாஸனை என்று வரும்போது சிவ பக்தராகவோ, விஷ்ணு பக்தராகவோ, அம்பாள் பக்தராகவோ தம் பாட்டுக்கு இருந்துகொண்டுதான் இருந்தார். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகளைப் பார்த்தால் இது ஒன்றுதான் தத்வம், இது ஒன்றுதான் தெய்வம் என்று முடிவுகட்டி எல்லா ருக்கும் பொதுவாக எதையும் சொல்லியிருக்கவில்லை. ஆதலால் பிரிந்து போகாமலே தமக்குக் 'கன்விக்ஷன்' உள்ள தத்வத்தை அனுஸரித்துக் கொண்டும், தமக்கு அப்பீலாகிற தெய்வத்தை உபாஸித்துக் கொண்டும் ஒரே ஸம்பிரதாயமாகத் தான் ஹிந்துக்கள் எல்லோரும் இருந்திருக்கிறார்கள். ஸம்ஸ் காரங்களிலும், ஆசாரங்களிலும் எல்லாரும் தர்ம சாஸ்திரப் படி ஒரே மாதிரிதான் அனுஷ்டித்து வந்திருக்கிறார்கள். ஒரே குடும்பத்திலேயே இருந்தவர்கள்கூட வெவ்வேறு தத்வ ஸித் தாந்தத்தை அனுஸரித்துக் கொண்டும், அவர்களில் ஒருவர் சிவபூஜை பண்ணுகிறவராகவும், இன்னொருவர் விஷ்ணு பூஜை பண்ணுகிறவராகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். ச்ரௌத ஸ்மார்த்த★ கர்மாக்களான பஞ்ச மஹாயக்ஞங்கள், நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள், ஸந்த்யாவந்தனம் முதலியவற்றில் வித்யாஸ மில்லாமல் எல்லாரும் ஒரே போலப் பண்ணி வந்தார்கள். பிற்காலத்தில்தான் ஸித்தாந்தம், தெய்வம் என்பதாக வேறு வேறு பிரிவுகளானது' என்றெல்லாம் நீங்களே சொல்லியிருக் கிறீர்களே! ஆகையால் இப்போது த்வைதியாகப் பிறந்திருக்கிற ஒருத்தனுக்கு அத்வைதத்தில்தான் 'கன்விக்ஷன்' என்றால் அவன் அப்படி மாறக் கூடாதா? சிவபூஜையே பண்ணி வருகிற

★ ச்ருதியைத் தழுவுவது ச்ரௌதம்; ஸ்ம்ருதியைத் தழுவுவது ஸ்மார்த்தம்.

ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவனுக்கு விஷ்ணுவிடம்தான் பக்தியிருக்கிறதென்றால் அவன் அகத்துப் பூஜையை விட்டு விட்டு விஷ்ணுவைப் பூஜை பண்ணினால் தப்பா? இந்தப் பிரிவுகள் பிற்காலத்தில் ஏற்படுவதற்கு முன் ஒருவனுக்கு இப் படிப்பட்ட ஸ்வதந்திரம் இருந்தது என்பதால் இப்போதும் இப்படி வேத மதத்துக்கு விரோதமாகப் போகாமல், அதற் குள்ளேயே மனஸ்ஸாக்ஷிப்படி குலாசாரத்தை விட்டு வேறுவித மாகச் செய்தால் அது எப்படித் தப்பாகும்?'

இதற்கு மேலேயும் கேள்வி போகிறது; நானே சொன்னதை வைத்தே என்னை மடக்குகிறார்கள்! 'சங்கராச்சாரியார் தம் ஸித்தாந்தப்படிப் போகிறவர்களை வேத ஸம்பிரதாயத்தில் புதுப் பிரிவு என்றே நினைக்கவுமில்லை, வைக்கவுமில்லை. இதற்கு அத்தாட்சியாக அதுவரை ஹிந்துக்களுக்கு இருந்து வந் திருக்கிற பொதுப் பெயரான 'ஸ்மார்த்தர்' என்பதேதான் இன்றுவரை அவரை ஆசார்யராகக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக் கும் பெயராக இருக்கிறது. ராமானுஜரைச் சேர்ந்தவருக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்றும், மத்வரைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மாத்வர் என்றும், இப்படியே மற்ற ஸம்பிரதாயத்தவர்களுக்கு ஒவ்வொரு தனிப்பெயரும் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல் சங்கரரைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு இல்லாமல், 'ஹிந்துவாகப் பிறந்த எல்லோ ருக்கும் பொதுவான தர்ம சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றுகிறவன்' என்ற அர்த்தம் கொண்ட 'ஸ்மார்த்தர்' என்பதுதான் பெயரா யிருக்கிறது. அவர் அவருக்கு முற்பட்ட சாஸ்திரங்களில் சொல்லியுள்ள ஆசார, அனுஷ்டான, ஸம்ஸ்காரங்களையே தான் அவலம்பித்தாரே (நிலைநாட்டினாரே) தவிர, அவற்றில் மாறுதல் எதுவும் செய்யவில்லை. பிற்பாடு மற்ற ஆசார்யர்கள் வந்தபோதுதான் தங்கள் தங்கள் ஸம்பிரதாயத்துக்குத் தனிப் பெயர் தந்தது; இவர்களும் ஆசார, அனுஷ்டான, ஸம்ஸ்காரங் களில் பூர்விகமான தர்ம சாஸ்திரங்களைத்தான் பெரும்பாலும் பின்பற்றினார்களென்றாலும், அவற்றோடு தங்களுடைய புதிய பிரிவைத் தழுவுவதற்கு அடையாளமாக அதிகப்படியான சிலவற்றையும் (ஸமாச்ரயணம், முத்ராதாரணம் முதலியவற் றைப் போன்றவை) சேர்த்தார்கள். ச்ரௌத ஸமார்த்த கர்மா வுக்குக் கொஞ்சம் முக்யத்தைக் குறைத்து புராணாதிகளுக்கு அதிக முக்யம் தருவது போன்ற சில மாறுபாடுகளையும் செய் தார்கள். புண்ட்ரத்திலும் (நெற்றிக்கு இடுவதிலும்) புதுவித

மாக வைத்தார்கள்' என்றெல்லாம் நான் சொல்லியிருக்கிறேனல்லவா?★ இதை வைத்தே கேட்கிறார்கள்: 'நீங்கள் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தே, பிற்கால ஆசார்ய புருஷர்களாக இருக்கப்பட்டவர்களே அதுவரை இருந்து வந்த அவர்களுடைய குலாசாரத்துக்கு வித்யாஸமாகப் பண்ணியிருக்கிறார்களென்று ஆகிறதே! அப்படியானால் இப்போதும் அப்படியே ஒருத்தன் ஹிந்துவாகவே இருந்துகொண்டு ஸ்மார்த்தத்திலிருந்து வைஷ்ணவத்துக்கோ, மத்வ மதத்திலிருந்து ஸ்மார்த்தத்துக்கோ போனால் என்ன?' - இப்படி ஆர்க்யுமெண்ட் போகிறது.

இதில் நியாயம் இருப்பதாகப் பட்டாலும் சாஸ்திர அபிப்ராயத்தைத்தான் நான் சொல்ல வேண்டும், பூர்விகர் வழிதான் போகவேண்டும் என்று உங்களுக்கெல்லாம் உபதேசித்துவிட்டு நானே பூர்விகர் அபிப்ராயத்துக்கு மாறாகச் சொல்லக்கூடாது என்பதால், அவரவரும் தாங்கள் பிறந்திருக்கிற குலாசாரப்படிதான் நடக்க வேண்டும் என்றே சொல்கிறேன். சாஸ்திரத்தை நம்ப வேண்டுமென்றால் அப்புறம் ஆர்க்யுமெண்டுக்கு வால்யூ இல்லை. ஆர்க்யுமெண்டில் எத்தனை நியாயம் தெரிந்தாலும் ஸரி, சாஸ்திரம் சொல்கிறதென்றால் அதில்தான் நமக்குத் தெரியாத, புரியாத நியாயம் இருக்க வேண்டும் என்று ஒப்புக்கொண்டு அதன்படிதான் செய்ய வேண்டும். நம்பிக்கை (faith) என்னும்போதே அது புத்தியால் மட்டும் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதல்ல என்றுதானே அர்த்தம்? புத்திக்குப் புரிவதைத் தீர்மானமாக நாமே தெரிந்து கொண்டு விடுவோமாதலால், இதிலே 'நம்ப' என்ன இருக்கிறது? தெரியாததைத்தான் நம்ப வேண்டும். இதோ எதிரே 'மைக்' இருக்கிறது என்று கண்ணுக்குத் தெரிவதைச் சொன்னால் அதிலே 'நம்புவதற்கு' என்ன இருக்கிறது? ஆனபடியால் மத நம்பிக்கை, சாஸ்திர நம்பிக்கை, தெய்வ நம்பிக்கை என்றெல்லாம் வார்த்தைகள் இருப்பதாலேயே - மதத்துக்குப் பேரே Faith என்று வைத்திருப்பதாலேயே - அதில் எல்லாவற்றையும் புத்தி தர்க்கத்தால் விளக்கிக் கொள்ள முடியாது என்றுதான் அர்த்தம்.

ஆனாலும் இப்படிச் சொல்லி அடியோடு விட்டுவிடாமல் (ஹிந்து மதப் பிரிவுகளுக்குள்ளும் பிறப்பின் படியமைந்த

★ அருள் உரை 19, 20-வது புத்தகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள 'சங்கர சம்பிரதாய'த்தில் இவ்விஷயங்கள் பலவற்றைக் காணலாம்.

பூர்வாசாரப்படிதான் பண்ண வேண்டும் என்பதற்குக்) கொஞ்சம் காரணமும் சொல்கிறேன்.

முதல் கேள்வி: தத்வத்தில் 'கன்விக்ஷன்' (உண்மை என்ற உறுதிப்பாடு) என்பதற்காக த்வைதத்திலிருந்து அத்வைதத் துக்கு அல்லது அத்வைதத்திலிருந்து விசிஷ்டாத்வைதத்துக்கு மாறலாமா, இதற்காகக் குலாசாரத்தை விடலாமா என்பது.

தத்வத்தில் கன்விக்ஷன் என்பது முழுக்க ஒருத்தனின் உள் விஷயம். மனம் போனபடி ஏதோ ஒன்றைப் பிடித்துக் கொள் ளாமல், நன்றாகக் கற்றறிந்து ஆலோசித்து ஏற்பட்டதாகவோ, அல்லது நல்ல உள்ளனுபவத்தில் ஏற்பட்டதாகவோயிருந்தால் அதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். (கன்விக்ஷன்) மேம் போக்காக இருக்கக் கூடாது. ஆழமாகப் போயிருக்க வேண் டும். ஏன் அந்த ஸித்தாந்தத்திலே பற்று என்பதற்குக் காரணம் சொல்லத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். காரணமில்லாமலே ஆழ்ந்த பற்று என்றால், அப்போது ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தால் அப்படி ஏற்பட்டிருக்கும்; அறிவால் சொல்லத் தெரியாதது அனுபவத் தில் பேச ஆரம்பிக்கும். எப்படியானாலும் ஒரு தத்வத்திலே, ஸித்தாந்தத்திலே ஒருவனுக்குப் பற்று மேலெழுந்த வாரியாயில் லாமல் உறுதியாக இருக்கிறது என்றால் அந்த உள்விஷயத்தை யாரும் ஆக்ஷேபிப்பதற்கும் இப்படி மாறக்கூடாது என்று சொல்வதற்கும் இல்லை. ஆனால் – இப்போது நான் சொல் லப்போகிறது ரொம்ப முக்கியமான பாயின்ட் – ஒருத்தனுக் குப் பூர்விகர்களின் ஸித்தாந்தத்துக்கு வித்யாஸமாக இன் னொன்றில்தான் ஆழமான விச்வாஸமிருக்கிறது என்கிறதற்காக அவன் குலாசார அனுஷ்டானங்களை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியதேயில்லை.

'இதென்ன? தத்வத்தில் வேறேயாகப் போவதை ஒப்புக் கொள்ளலாம், ஆனால் ஸமயாசாரத்தை மாற்றிக் கொள்ளக் கூடாது என்றால் குழப்பமாயிருக்கிறதே' என்று தோன்றும். இதை நன்றாக அலசி, ஆலோசித்துப் பார்ப்போம். பார்த்தால் தத்வத்தைப் பற்றின உள்ளனுபவத்துக்கும் ஆசார அனுஷ்டா னம் என்பதான வெளிக் கார்யம், வெளிச் சின்னங்களுக்கும் நேர் ஸம்பந்தம் இருக்கவில்லை என்று தெரியும். நேர் ஸம்பந்தம் இல்லாவிட்டாலும் சுற்றி வளைத்து நிச்சயமாய்

ஸம்பந்தம் இருக்கிறது. அடியோடு ஸம்பந்தமேயில்லாம லில்லை. 'ஸித்தாந்தம் அனுபவ விஷயம்; அதற்கு வெளி ஸமாசாரமான ரிட்சுவல் எதற்கு, ஆசாரம் எதற்கு' என்று கேட் கிற ரிஃபார்ம்காரர்களோடு நான் சேர்ந்து கொள்ளவில்லை. அவர்கள் வெளிக் கார்யம், சின்னத்துக்கும் உள்ளே அனுபவம் உண்டாவதற்கும் அடியோடு ஸம்பந்தமில்லை என்று தப்பாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். அவர்கள் நினைப்பதில் தப்பு என்ன என்பதைத்தான் இவ்வளவு நேரம் எடுத்துச் சொல் லிக் கொண்டிருந்தேன்.

இப்போது என்ன சொல்கிறேனென்றால் ஆசார அனுஷ்டா னங்களில் பெரும்பாலானவற்றுக்கும் ஸித்தாந்தத்துக்கும் நேர் ஸம்பந்தம் அதிகம் கிடையாது என்கிறேன். ஸமயாசாரங்களும் கர்மாக்களும் எதற்காக என்று திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னேன்? ஒரு ஜீவனுடைய சித்த சுத்திக்காக என்றுதானே சொன்னேன்? ஒரு ஜீவன் முடிவான லக்ஷியமாக ஏதோ ஒரு தத்துவத்தின், ஸித்தாந்தத்தின் ஸத்யத்தைப் பிரத்யக்ஷ அனுபவமாக்கிக் கொள்வதற்கு நேர் உபாயமாகவே சாஸ்திர கர்மாவைப் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லவில்லையே? கிருஷ்ண பரமாத்மாவும் ஸரி, சங்கர ராமானுஜ - மத்வாதி ஆசார்யர் களும் ஸரி, கர்மாக்கள் ரூபத்திலும் வெளிச் சின்னங்களாகவும் இருக்கிற ஆசார அனுஷ்டானங்களைச் சொன்னதெல்லாம் சித்த சுத்திக்காகத்தானேயொழிய முடிவான லக்ஷ்யமான தத்வ ஞான ஸ்வானுபூதிக்காக அல்ல. (ஞானம் என்று இங்கே நான் சொல்வது பக்தி ஸித்தாந்தங்களில் பக்தி என்ற தத்வத்தை உள்ளபடி அறிந்து கொள்வதையும் குறிக்கும்.) எந்த ஸித்தாந்த மானாலும் அதன் ஸத்யத்வத்தை ஒருவன் தெரிந்து கொள்கிற பக்குவம் வரவேண்டுமானால் அவனுடைய மனஸு அழுக்கில் லாமலிருந்தால்தான் முடியும். சித்தம் என்ற கண்ணாடி அழுக் காகவும் ஆடிக்கொண்டும் இருக்கிற வரையில் அதில் எந்த ஸித் தாந்தத்தின் உண்மையும் தெளிவாகவோ, ஸ்திரமாகவோ பிரதி பலிக்காது. ஆகையால் ஸித்தாந்தம் வேறே வேறேயானாலும் அதைப் பெறுவதற்கு முந்தி எல்லாரும் Common ஆகப் பெற வேண்டியது சித்த சுத்தி. இப்படிச் சுத்தி ஏற்படவே ஆசார அனுஷ்டானம் என்பதே மறுபடி மறுபடி சொன்ன விஷயம். அதாவது ஸித்தாந்தத்தில் ஸித்தி என்ற முடிவான லக்ஷியத்

துக்கு நேர் உபாயமான சித்த சுத்தி என்ற பூர்வாங்கமான லக்ஷ்யம் ஸித்திப்பதற்கு உபாயமாகத்தான் ஆசார அனுஷ்டான ரூபமான கர்மாக்களை வைத்திருக்கிறது. ஸித்தாந்தத்துக்கும் கார்யத்துக்கும் டைரக்ட் ஸம்பந்தம் கிடையாது.

ஆலோசனை பண்ணிப் பார்த்தால் தெரியும். லோகத்தில் எத்தனையோ ஸித்தாந்தங்களிருக்கின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற கார்யங்களோ ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரிதான் இருக்கின்றன. நாம் தீபாராதனை பண்ணினால் இன்னொருத்தன் மெழுகுவர்த்தி ஏற்றி வைக்கிறான்; நாம் சாந்த்ராயண விரதம் என்றால் வேறே ஒருத்தன் ரம்ஜான் fasting என்கிறான். நம்முடைய தேவாலயங்களில் எப்படி பூஜை நடக்கிறதோ அப்படியேதான் பௌத்த, ஜைன ஆலயங்களிலும் நடக்கிறது. நமக்குள்ளேயே எடுத்துக் கொண்டால் ஒரேபோல தப்த சின்னங்களை தரித்துக் கொள்கிறதில் (சூடு போட்டு முத்திரை பதித்துக்கொள்கிறதில்) த்வைத அனுபவம், விசிஷ்டாத்வைத அனுபவம் என்று வேறே வேறேயாக வருகின்றனவா என்ன? அத்வைதத்துக்கு, இப்போது 'வேதாந்தா' லெக்சர் பண்ணுபவர்கள் சொல்கிறபடி, எந்த ஆசார அனுஷ்டானமுமே இருக்கக் கூடாதுதான். ஆனால் அத்வைத ஆசார்யாளும், மடங்களும் விதித்திருக்கிறபடி இந்த ஸித்தாந்திகளும் மற்றவர்களைப் போலவே ஸ்நான பானம், பூஜை, தீர்த்த யாத்திரை, திவஸ தர்ப்பணம் என்றுதானே பண்ணுகிறார்கள்? சைவன் எப்படி அபிஷேகம், அர்ச்சனை, கந்த, புஷ்ப உபசாரங்கள் செய்கிறானோ அப்படியேதான் வைஷ்ணவனும் செய்கிறான். ஸாளக்ராமமும் லிங்கமும் வேறேயாக இருக்கட்டும். இவன் போடுகிற துளசியும் அவன் போடுகிற வில்வமும் வேறேயாக இருக்கட்டும். புளியோதரையும் சம்பாப் பட்டையும் வேறாக இருக்கட்டும். அவன் வைகுண்ட ஏகாதசிக்குக் கண்விழித்துப் பட்டினி கிடக்கிறானென்றால் இவன் சிவராத்திரிக்குத்தான் அப்படிச் செய்வது என்றே இருக்கட்டும். ஆகக்கூடி கார்யம் ஒன்றுதானே? இப்படியே சின்னங்களும்; சாந்துப் பொட்டு, திருமண், விபூதி ஏதோ ஒன்று, ஆக நெற்றியில் சின்னம் இருந்தாக வேண்டும். மடிசார்ப் புடவை வலது பக்கம், இடது பக்கம், வெளியிலே கச்சம் தெரிவது, தெரியாதது – எதுவானாலும் கச்சம் என்ற சின்னம் பொது. ஸன்னியாசியாகிவிட்

டால்கூட ஏக தண்டம், த்ரி தண்டம் என்று ஏதோ ரூபத்தில் தண்டம் என்ற சின்னம் இருந்தாகணும்.

ஒரே மாதிரி ஸந்தியாவந்தனம், ஒரே மாதிரி பூஜை, பஜனை, விரத உபவாஸங்கள், க்ஷேத்ராடன தீர்த்தாடனங்கள், திவஸம் முதலியன பண்ணிக் கொண்டே வெவ்வேறே ஸித்தாந் தங்களில் ஸித்திக்காக முயற்சி பண்ணுவது என்றால் என்ன அர்த்தம்? ஒன்று, எந்த ஸித்தாந்தமானாலும் இவை வேண்டத் தான் வேண்டும் என்பது. இன்னொன்று வேறு, வேறு மாதிரி யான ஸித்தாந்தங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான ஆசரணை என்ப தால் ஆசாரமும் ஸித்தாந்தமும் நேராக ஸம்பந்தப்பட்டவை யல்ல என்பது. ஆசாரமில்லாமல் தத்வ ஞானமோ ஏதோ ஒரு ஸித்தாந்தத்தில் ஸித்தியோ வராது. ஒரு ஜீவனின் பழைய மூட்டை★யெல்லாம் தீர்கிற அளவுக்கு அவனுக்கு ஓயாமல் நிறையக் கர்மாக்களைக் கொடுத்து அழுக்கு மூட்டையைச் சுத்தம் பண்ணுகிறதாகவே எல்லா ஸம்பிரதாயத்து ஸமயாசார மும் இருக்கிறபடியால், அதில் இதைத்தான் பண்ண வேண்டும் என்றில்லாமல், எதைப் பண்ணினாலும், ஆனால் நிச்சயமாகப் பண்ணத்தான் வேண்டும் என்று வழுவறப் பண்ணினால் இவ னுக்குப் பிடிமானமுள்ள ஸித்தாந்தத்திலேயே ஸ்வானுபூதி அடைய அதுவே இவனுக்கு ஸஹாயம் செய்துவிடும். ஆகை யால் ஒருத்தன் தத்வத்தில் தான் பிறந்த குடும்பத்துக்கு வேறா கக் கன்விக்ஷன் இருக்கிறது என்பதற்காக அதன் ஸமயா சாரத்தைவிட வேண்டியதில்லை. 'பூர்வைராசரித: குர்யாத்' என்ற உத்தரவை மீறிப் பதிதனாகப் போக வேண்டியதில்லை.

அப்படியானால் பூர்விகர்களின் ஸித்தாந்தத்துக்கு வேறாக ஒன்றில் மட்டும் பற்று வைக்கலாமா, அப்போது மாத்திரம் பதிதனாகிவிட மாட்டானா என்றால், இப்படிப் பண்ணுவது தப்பு இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எப்படிச் சொல் லலாம் என்றால் நான் சொன்ன ச்லோகமே சிகாம், புண்ட்ரம் என்று வெளிச் சின்னங்களையும் ஸூத்ரம் என்று கர்மாக் களைச் சொல்லும் ச்ரௌத, ஸ்மார்த்த ஸூத்ரங்களையும் ஸமயாசாரமேவ என்று, ஒரு ஸமயத்துக்கு அனுகூலமானது என்று வெளி நடத்தையாக வைத்த ஆசாரங்களையும்தான்,

---

★ பூர்வகர்ம வாஸனைச் சுமையான சித்தமலம்.

பூர்வை: ஆசரித்: சூர்யாத் முன்னோர்களின் ஆசரணைப்படியே பண்ண வேண்டும் என்கிறதே தவிர, தத்வ நம்பிக்கை பற்றிச் சொல்லவில்லை.

தத்வம் அனுபவத்தில் ஸித்திக்க வேண்டுமென்றால் முதல் படியாகமனஸ் கன்னாபின்னா என்று போகாமல், அதை நன்றாக ஏதோ ஒரு நெறியால் கட்டுப்படுத்தத்தான் வேண்டும். உனக்கு ஜன்மா வாய்த்தபடி எந்தக் குலாசாரம் வந்திருக்கிறதோ அதுவே இதைப் பண்ணிவிடும். அதனால் இதை விடாதே; பதிதனாய்ப் போகாதே.

சில ஸமயாசாரங்களே கொஞ்சம் 'லீனியண்ட்'டாக இருந்துகொண்டு, மனஸைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அவசியமான ஆசார அனுஷ்டானங்களைக் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்து விடுகின்றனவே! காயக் காய உபவாஸமிருந்தால் தான் கர்மா போகும்; வயிற்றிலே ஆஹாரமில்லாமலிருந்தால் தான் நன்றாகப் பிராணாயாமம்; த்யானம் பண்ண முடிகிறது என்று பார்த்தால் கோயிலிலேயே 'திருப்பக்ஷி' ('திருப்பள்ளியெழுச்சி' என்பதுதான் இப்படியாகியிருக்கிறது!) என்று அக்கார அடிசிலும் புளியோதரையும், ததியோரையும் போடுகிறார்களே! ப்ரஸாதமானதால் 'வேண்டாம்' என்றாலும் தோஷமாகுமே, என்றால்... பரவாயில்லையப்பா! அதைச் சாப்பிடு, உன் மனஸு பகவானுக்குத் தெரியும். உனக்குச் சாப்பாட்டில் ஆசையில்லாவிட்டாலுங்கூட, அது வேண்டாம் என்றே இருந்தாலுங்கூட, பகவான் பிறப்பித்தபடி நமக்கென்று ஏற்பட்ட பெரியோர்கள் பண்ணி வைத்த வழிக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டுமென்றுதான் பிரஸாதத்தைச் சாப்பிடுகிறாய் என்பது ஸ்வாமிக்குத் தெரியும். அந்த மனப்பான்மையை மெச்சியே அவன் வெறும் வயிற்றில் செய்யும் த்யானத்தினால் ஏற்படுகிற பலனைக் கொடுத்து விடுவான். ப்ராணாயாமம் என்று நீயாகப் பண்ணுவதை பகவானின் கிருபை பண்ணி விடும். அல்லது ப்ரஸாதத்தை வாங்கிக்கொள்; ஆனால் உடனேயே சாப்பிட்டாமல், வீட்டுக்கு எடுத்துக் கொண்டு போய் உன் தியானம் முடிந்த பின் சாப்பிடு. பூர்வாசாரத்தை விடப்படாது என்ற உறுதியிருந்தால் எப்படியாவது 'அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக் கொண்டு விடலாம்.

நீ உன் பூர்விகர்களின் ஸித்தாந்தத்தை விட்டு விட்டாய் என்றுகூட வெளியில் தெரிய வேண்டியதில்லை. நீ பாட்டுக்கு

ஸம்ஸ்கார பலத்தால், படிப்பால், அனுபவத்தால், பகவதனுக்ரஹத்தால் அந்த உள் உள் விஷயத்தில் போய்க் கொண்டிரு. வெளியிலே குலாசாரப்படியே பண்ணு. அதனால் சித்தத்தை சுத்திப்படுத்திக் கொண்டு ஸித்தாந்தத்தின் அந்தத்துக்குப் போ. அப்புறமும்கூடப் பூர்வாசாரத்தை விடாதே. சித்த சுத்தி ஸித்தித்து, ஸித்தாந்தமும் அனுபவமாகிவிட்ட பின் உன்னளவில் பூர்வாசாரமோ, பிற ஆசாரமோ எதுவுமே வேண்டாந்தான் என்றாலும் லோகத்திலுள்ள மற்றவர்களுக்கு வழி காட்டுவதற்காக முன்னோர் கைக்கொண்ட ஆசார, அனுஷ்டானங்களை விடாமல் பண்ணிக் கொண்டிரு. இதுதான் பகவான் போட்டிருக்கும் (கீதைக்)கட்டளை.

ஜன்மாப்படி வாய்த்த ஒரு ஸமயாசாரத்தில் இருந்து கொண்டே வேறொரு ஸித்தாந்தத்தில் முன்னேற முடியும் என்பது வெறும் possibility தானா? யதார்த்தத்தில் அப்படிக் காட்ட முடியுமா? காட்டினால்தானே நம்பிக்கை வரும்? காட்ட முடியும். ஏ.வி. கோபாலாசாரியார் என்று இருக்கிறார்.★ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயப்படிதான் எல்லாம் செய்து வருகிறார். வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்துக்கும்கூட நிறையத் தொண்டு செய்து வருகிறார். நல்ல பாண்டித்யம் உள்ளவர். வித்வத் ஸதஸுகள் நடத்துகிறார். ஆனாலும் நம்முடைய (சங்கர) ஆசார்ய பாஷ்யங்களிலும் அத்வைதத்திலும் அபாரமான பற்று வைத்திருக்கிறார். ராமகிருஷ்ணா மிஷனோடு நெருங்கி ஸம்பந்தப்பட்டிருந்தாலும் 'அண்ணா' என்கிறவர் வைதிகாசாரங்களின் படியே அனுஷ்டானம் செய்து வருகிறார். இங்கே வர ஆரம்பித்திருக்கிற வெள்ளைக்காரர்களையே பார்த்தால், சர்ச்சுக்குப் போய்க் கொண்டுத்தான் இருக்கிறார்கள். க்றைஸ்டிடம் நிறைந்த பக்தி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் (அத்வைத) வேதாந்தத்திலேயே விச்வாஸ முடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். converse-ஆக, இந்த ஸ்மார்த்த மடத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடி ஆசார, அனுஷ்டானங்களை நன்றாகச் செய்துகொண்டே, என்னிடம் அபிமானமும், மரியாதையும், ஆசார்யாளிடம் பக்தியும் செலுத்திக் கொண்டே, ஆனாலும் என்னிடமே 'நீங்கள் என்னதான் சொன்னாலும் எங்களுக்கு அத்வைதத்தை

★ தற்போது மறைந்துவிட்டார்.

விடப் பக்திதான் பிடிச்சிருக்கு; அம்பாள் பூஜைதான் பிடிச் சிருக்கு; அவளே (அத்வைதமாக) 'ஐக்யம் பண்ணிக் கொண்டு விடுகிறேன்' என்று சொன்னால்கூட, 'வேண்டாம், உன் பக்தி தான் வேண்டும்' என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது' என்று சொல்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். இதுவும் எந்த ஒரு ஸமயாசாரமும் ஒரு தனி மனுஷ்யரின் ஸித்தாந்தத்துக்கு பாதக மாகச் செய்து விடவில்லை என்பதற்கு நிரூபணமாகிறது.

இன்னொரு கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். இதுவரையில் நான் தத்வம் என்பதை தனிப்பட்ட தெய்வ உபாஸனையோடு சேர்க்காமல் பிரித்தே பேசி வந்திருக்கிறேன். நம்முடைய மதத்திலோ philosophical-ஆக இருக்கிற தத்வ ஸித்தாந்தத்தோடேயே theological-ஆக வருகிற விஷயமான மூர்த்தி உபாஸனையும் சேர்ந்திருக்கிறது. இங்கேயும் பூர்வாசாரப்படியே ஒருவன் ஜன்மாவை பொறுத்துச் செய்ய வேண்டுமென்றால் ஜாஸ்தி மோதல் ஏற்படும் போலிருக்கிறது. அதாவது: விசிஷ்டாத்வைதி என்கிறவன் வெறும் பிலாஸஃபி யாக, 'எல்லாருக்கும் பொதுவான ஒரு பரமாத்மாதான் ஜீவாத் மாவின் அந்தர் யாமியாக உள்ளே புகுந்து ஆட்டிக் கொண் டும், ஈச்வரனாக வெளியே இருந்து கொண்டு ஆட்டிக்கொண் டும் இருக்கிறது. ஜீவனானவன் முக்தியிலுங்கூட அதோடு ஒன்றாகப் போய்விடாமல் தான் அதன் ஒரு அம்சமே என்ப தைப் புரிந்துகொண்டு, பக்தியோடு அதன் ஆளுகைக்குக் கீழே தனியாகத்தானிருக்க வேண்டும்' என்று சொல்லிப் பொதுப் படையான ஒரு பரமாத்மாவோடு நிறுத்தி விடவில்லை. 'அந்தப் பரமாத்மா விஷ்ணுதான்; சிவன் இல்லை. அவனுக்கு இன்ன நிறம், இத்தனை கை, அவனுக்கு நிறைய அலங்காரம் பண்ணி ஆராதிக்க வேண்டும்' என்றெல்லாமும் சொல்கிறான். இப்படியே சைவ ஸித்தாந்தியும் இன்னொரு தத்வ சாஸ்திரத் தைச் சொல்கிறான். அது விசிஷ்டாத்வைதத்தைவிட அத்வை தத்துக்குக் கிட்டே போகிறது. என்றாலும் இதிலும் அத்வைத ஐக்யம் இல்லை. இவனும், பொதுவே சைவ ஸித்தாந்தம் என்றிருப்பதற்கேற்ப, பொதுவாக ஏதோ ஒரு பரமாத்மா என்று சொல்லாமல் 'அவர் சிவன் என்ற மூர்த்திதான்; விஷ்ணு இல்லை. அவர் இப்படியிப்படி இருக்கிறார். அவருக்கு ஆராதனையாக ஓயாமல் அபிஷேகம் செய்ய வேண்டும்' என்றெல்லாம் சொல்கிறான். அத்வைதி அந்தப் பரமாத்மாவை

வித்யாஸமில்லாமல் எல்லா மூர்த்திகளிலும் உபாஸிக்க வேண்டுமென்றிருந்தாலும், நடைமுறையில் (அத்வைதிகளான) ஸ்மார்த்தர் குடும்பங்களில் எத்தனையோ தலைமுறையாக சிவபூஜைதான் பண்ணுவது, (விஷ்ணுவுக்கான) ஸாளக்ராம பூஜைதான் பண்ணுவது, (அம்பாளுக்கான) ஸ்ரீ வித்யா பூஜை தான் பண்ணுவது என்றெல்லாம் வந்திருக்கிறது.

இப்போது நான் பதில் சொல்ல வேண்டிய கேள்வி என்ன வென்றால்: 'எந்த ஸித்தாந்தமானாலும் உன் நம்பிக்கைப்படி வைத்துக் கொள்ளு, அதற்காகக் குலாசாரத்தை மாற்றாதே என்று சொன்னீர்கள். ஸரி. ஆனால், நமக்கு மூர்த்தி உபாஸனை, இஷ்ட தெய்வம் என்பதும் முக்கியமாயிருக்கிறதே! நம்முடைய மதத்தில் இத்தனை தெய்வங்களைச் சொல்லி, ஒவ்வொன்றுக் கும் புராணம், ஸ்தோத்ரம், க்ஷேத்ரம் என்று வைத்திருப்பதால் அவற்றில் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஏதாவது ஒன்றில் விசேஷப் பிடிப்பு ஏற்படுகிறதே! இப்படியிருப்பதில், நான் விசிஷ் டாத்வைத வைஷ்ணவனாகப் பிறந்தாலும் எனக்கு அத்வைதத் திலும் சிவனிடத்திலுமே பிடிப்பு இருக்கிற தென்றால், உங்கள் உபதேசப்படி அத்வைதத்துக்காக விசிஷ்டாத்வைத பூர்வா சாரத்தை விட வேண்டியதில்லைதான் என்று பார்த்தால், இதுவே என் பக்தி உபாஸனையில் குறுக்கே வந்து மோது கிறதே! எனக்கு சிவனிடம்தான் ஸ்வாபாவிகமாக பக்தி என்றாலும் விஷ்ணுவை அல்லவா பூஜை பண்ணியாக வேண் டியிருக்கிறது? எந்தக் கர்மாவானாலும் ஸித்தாந்த அனுபவத் துக்குப் பூர்வாங்கமான சித்த சுத்திக்குப் பிரயோஜனமாகிறது என்று மனஸை ஸரிப்படுத்திக் கொண்டு செய்கிறது போல, விஷ்ணுவை வைத்துப் பூஜை பண்ணினால் அது சிவ பூஜை தான் என்று மனஸை எப்படி ஸமாதானப்படுத்திக் கொள் வது?' என்று கேட்டால் என்ன பதில்?

அல்லது சைவராகப் பிறந்த ஒருவருக்கு விஷ்ணுவிடம்தான் பக்தி என்று அவர் இதே போலக் கேட்டால் என்ன சொல்வது? ஸ்மார்த்தர் ஒருவர், 'சிவ பூஜைதான் அகத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது. எனக்கு (அம்பாளின்) ஸ்ரீசக்ர பூஜையில்தான் ஈடுபாடு இருக்கிறது; அல்லது முருகனிடந்தான் தன்னால் பக்தி வருகிறது. நான் என்ன பண்ண?' என்று கேட்டால் என்ன செய்வது?

பூர்விகர் ஆசாரப்படிதான் செய்ய வேண்டும் என்பதை மாற்றிச் சொல்லலாமா? இல்லாவிட்டால் இவர்கள் ரொம்பவும் மனஸு நொந்து கஷ்டப்படுவார்கள் போலிருக்கிறதே! இவர்கள் நாஸ்திகர்களாகப் போகவில்லை. பூஜை பண்ணமாட்டோமென்று சொல்லவில்லை. நம் மதத்திலேயே சொல்லியிருக்கிற ஸ்வாமிகளில் ஒன்றைத்தான் பூஜிக்க ஆசைப்படுவதாகச் சொல்கிறார்கள். இவர்களை இன்ன குலத்தில் ஈச்வரன் பிறப்பித்ததால் இவர்கள் அதில் முன்னே இருந்தவர்கள் எப்படிச் செய்தார்களோ அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்திச் சொல்லலாமென்றால், அதே ஈச்வரன் தானே இவர்களுக்குத் தன்னுடைய வேறு ஒரு மூர்த்தியில் விசேஷ பக்தியை உண்டு பண்ணியிருக்கிறான்? ஆகையால், 'கர்மா – பக்தி – ஞானம் என்று வருகிற மூன்றில் மற்ற சாஸ்திர கர்மாக்களைப் பூர்வாசாரப்படிப் பண்ணு! பக்தி மட்டும், பக்தி கர்மாவான பூஜையை மட்டும் உன் இஷ்ட தேவதைக்கே பண்ணப்பா! ஞானம் என்ற ஸித்தாந்த ஸமாசாரத்தைத்தான் முன்னேயே சொல்லியாச்சு' என்று பதில் சொல்லி விடலாமா?

இதுவும் ஸமாதானப்பட மாட்டேன் என்கிறது. மற்ற சாஸ்திர கர்மா, பக்தி கர்மா என்று பிரிக்க முடியாமல் சேர்த்துப் பிசைந்தல்லவா வைத்திருக்கிறது? எல்லாருக்கும் பொதுவான ஸந்தியாவந்தனத்தில்கூட ஒருவர் 'பரமேச்வர ப்ரீத்யர்த்தம்' என்றால் இன்னொருத்தர் 'ஈச்வர' சப்தம் சிவனை ஞாபகமூட்டுகிறதே யென்பதால் ('ஈச்வரன்', 'பகவான்' என்ற இரண்டும் ஒரே பரமாத்மாவைத்தான் சொல்கிற தென்றாலும்), மஹா விஷ்ணுவின் ப்ரீதிக்காகவே என்று ஸங்கல்பம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்து 'ஈச்வர' என்கிற இடத்தில் 'பகவத்' என்கிறார்! சைவனாகப் பிறந்து விஷ்ணு பக்தி பண்ண வேண்டுமென்றிருக்கிற ஒருவனுக்குக் கேசவ நாராயண என்று சொல்லிக் கொண்டு நாமத்தைக் குழைத்துப் போட்டுக் கொண்டால்தான் மன நிறைவு இருக்கலாம். இவன் விபூதிதான் இட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் (சிவ) பஞ்சாக்ஷரம் சொல்லித்தானே அதைக் குழைத்து இட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கும்? சிகை, ஸூத்ரம் ஆகியவற்றோடு 'புண்ட்ரம்' என்று நெற்றிக்கிட்டுக் கொள்வதிலும் பூர்வாசாரப்படிதான் பண்ண வேண்டுமென்றிருப்பதால்,

தெய்வத்தையும் மாற்றிக் கொள்ளக் கூடாது என்று வைத்துக் கொண்டால், அது ஸ்வாபாவமான பக்திக்கு இடையூறாக ஆகிறதே! இப்படியாக வெளிச் சின்னம், நேராக பக்தி, பூஜையா யில்லாத வைதிக கார்யம் இவற்றிலெல்லாங்கூட பூர்விகர்களின் ஸம்பிரதாயத்தில் நிலை நாட்டப்பட்டுள்ள ஏதோ ஒரு தெய்வத்தை ஸம்பந்தப்படுத்தியிருக்கிறதே!

அதனால், 'நான் இவ்வளவு நேரம் சொன்னதை வாபஸ் பண்ணி விடுகிறேன். பூர்வாசாரமும் வேண்டாம்; ஒன்றும் வேண்டாம். நீ எப்படியும் பகவானை நம்புகிறாய், அவனை மனஸார ஒரு ரூபத்தில் உபாஸிக்க வேண்டும் என்று தாபப்படு கிறாய். அதனால் உன்னை அவனே பார்த்துக் கொள்வான். பூர்விகர் ஆசாரத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதேயப்பா' என்று சொல்லி விடலாமா?

இதுவும் நிம்மதிப்பட மாட்டேனென்கிறது. எங்கே கட்டறுத்துக் கொண்டு போகலாமென்று ஜனங்கள் ஒரே இந்திரிய ஆட்டத்திலும் நாஸ்திகத்திலும் போய்க் கொண்டிருக் கிற இந்த ஸமயத்திலே ஏதோ கொஞ்சம் தர்மம், பக்தி, ஆத்மார்த்தமான தத்வம் என்று நாட்டம் உள்ளவர்களையும் குல வழக்கத்திலிருந்து அவிழ்த்து ஸ்வதந்திரமாக விடுவதென் றால், இப்போது நல்ல லக்ஷ்யத்துக்காகவே இவர்கள் ஸ்வதந் திரம் கேட்டாலும், அப்புறம் இதன் பழக்கத்தாலேயே மற்ற வற்றிலும் ஸ்வதந்த்ரமாகத் தெறிகெட்டுப் போக ஆரம்பித்து விட்டால் என்ன பண்ணுவது என்று இருக்கிறது.

அனேக இடங்களில் இப்படி நடந்துமிருக்கிறது. பக்தி, தர்மம், தத்வம் என்ற அபிலாஷைகளிருக்கும் மற்ற ஜனங்களும் இவர்களைப் பார்த்து இவர்கள் குலாசாரத்தை விடுகிறார்க ளென்பதால் தாங்களும் விடலாம் என்பதற்குத்தானே ஊக்கம் பெறுவார்கள்? இதையெல்லாம் பார்த்தால், பகவானே என்ன சொன்னார், ரொம்ப நிர்தாக்ஷிண்யமாகத்தானே சொன்னார், அப்படித்தான் நாமும் குலாசாரத்தை ஒரு நாளும் விடப்படாது என்று சொல்லி விடுவோமென்று தோன்றுகிறது.

குலதர்மம் என்பதற்காக யுத்தம் பண்ணிப் பிதாமஹர், பந்து, மித்ரர்களையெல்லாம் கொல்லுவதாவது என்று

வில்லைப் போட்டுவிட்டு உட்கார்ந்த அர்ஜுனனிடம் பகவான் இப்படித்தானே சொன்னார்: 'உனக்கு சாஸ்திரம் இந்த ஸ்வதர்மத்தைத்தானே கொடுத்திருக்கிறது? ஒரு பிராமணனிடம் போய் நான் 'சண்டை போடு' என்று சொல்வேனா? உன்னை ஈச்வரன் க்ஷத்திரியனாகப் படைத்திருக்கிறானோ இல்லையோ? அப்படியானல் அந்தக் குலசாரப்படிதான் நீ பண்ண வேண்டு மென்ற அர்த்தம். 'அதன்படி பண்ணினால் குலமே போயிடும்; குலஸ்த்ரீகள் பாழாய்ப் போவார்கள்' என்றெல்லாம் நீ அழுது அடம் பண்ணிப் பிரயோஜனமில்லை. பலனைப் பார்க்காதே. ஈச்வரன் இப்படி ஜன்மா கொடுத்தானென்றால் அதற்கு சாஸ்திரம் எந்த வழியைக் காட்டுகிறதோ அப்படித்தான் போக ணும். மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டத்தை உண்டாக்குகிறோமே என்று பார்க்காதே. அல்லது உனக்கே இதனால் எத்தனை கஷ்டம், மனவேதனை, guilty conscience இருந்தாலும் இதுகளை யும் பார்க்காதே' என்று இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே போய், 'இதற்கெல்லாம் மேலாக உன் பிராணனே போகிறதா? போகட்டும்! ஸ்வதர்மத்தின்படியே இருந்து கொண்டிருந்தால் அதற்காகச் செத்தாலும் மேல்;

ஸ்வதர்மே நிதநம் ச்ரேய:

என்று ஒரே முடிவாகச் சொல்லிவிட்டார்.

'உன்னுடைய ஸ்வதர்மம், அதாவது பிறப்பாலேற்பட்ட குல தர்மம் குணமில்லாததாக, நல்ல அம்சங்களில்லாததாக இருந்து, இன்னொரு குலதர்மம் உசத்தியான அனுஷ்டானங் களுள்ளதாக இருந்தாலுங்கூட, நீ அதை எடுத்துக் கொள்ளப் படாது. ஸ்வதர்மந்தான் ச்ரேயஸ்' என்று பகவான் தீர்மானிக் கச் சொல்லி,

ச்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத்
என்று அடித்துச் சொல்லி, அதற்கும் மேலே கடுமையாக
ஸ்வுதர்மே நிதநம் ச்ரேய
'தன் குலதர்மத்திலே யிருந்து கொண்டு சாவே ஏற்பட்டாலும் சிரேயஸ்'

பரதர்மோ பயாவஹ:

'பிறத்தியான் தர்மம் மஹா பயங்கரமாய் முடியும்' என்கிறார்.★

ஸரி, பகவானே சொன்ன இந்த முடிவை அது எத்தனை கடுமையாய்த் தோன்றினாலும் பகவான் சொன்னதென்பதால் அதற்கு மேல் க்ஷேமமில்லையென்று நாமும் முடிவாகச் சொல்லிவிடலாமென்றால், முடியவில்லை.

ஏன்? பூர்வாசாரத்தை விடலாமா என்று கேட்கிறவர்களின் இன்னொரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லியாக வேண்டியிருப் பதால் முடியவில்லை. இதுவும் நானே சொல்லிக் கொடுத்ததை வைத்துக் கொண்டு என்னையே வளைக்கிற கேள்விதான்!

நம்முடைய பூர்விகர்கள் என்று எட்டு, பத்து, இருபது தலைமுறைகளாகச் செய்து வருவதை இப்போது நாம் பூர்வா சாரமென்று சொல்லி அதைத்தான் அனுஸரிக்க வேண்டுமென் கிறோம். அவர்களுக்கு முந்தி இன்னம் அனேகத் தலைமுறை களுக்கு முன்னாலிருந்த 'பூர்விகப் பூர்விகர்'கள் செய்து வந்த தையும் இவர்கள் செய்து வந்ததையும் பார்த்தாலோ அதற்கு இது கொஞ்சம் மாறுதலாகவும், சிலதைக் கூட்டியும் குறைத் தும் காணப்படுகிறது. நானே சொன்ன விஷயந்தான்: அதாவது ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தி வரையில் ஸ்மார்த்த ஆசாரம் என்பதுதான் பொதுவாயிருந்து வந்திருக்கிறது. அப்புறம்தான் பல ஸம்ப்ரதாயங்கள் ஏற்பட்டு, ஆசார அனுஷ்டானங்களில் மாறுதல், கூடுதல், குறைதல் பண்ணியிருக் கிறது. அதற்கு அப்புறம் இந்தப் பிரிவுகளுக்கென்று அதனதன் ஆசர்ய புருஷர்கள் செய்த இந்தப் புதிய ஆசாரங்கள் (புதுசு என்றால் முழுக்கப் புதுசு இல்லை. முக்கால்வாசி பழைய வைதி காசாரமாக இருப்பதுதான்; கால்வாசி வித்யாஸமாயிருக்கும் – இப்படிப்பட்ட ஆசாரங்கள்) தலைமுறை தலைமுறையாக வந்து இதுகளும் உறுதிப்பட்டுவிட்ட ஸமயாசாரங்களாக இப்போது ஆகிவிட்டிருக்கின்றன. 'இப்போது இந்த ஸமயாசாரங்களையும் யாரும் மீறக் கூடாது என்கிறீர்கள். அது ஸரி. ஆனால், பொதுவான ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயத் திலிருந்து ஒரு பிரிவாக ஒன்றை வைத்தபோது அந்தந்த

★ *கீதை 3.35*

ஆசார்ய புருஷர்களே அதுவரையிருந்த பூர்வாசாரத்தில் மாறுதல்கள் பண்ணித்தானேயிருக்கிறார்கள்? அப்போது அவர் களே பூர்வாசாரப்படி 'ஸ்ட்ரிக்ட்'டாகப் பண்ணவில்லை என்று தானே ஆகிறது?' இதற்கு மேலே இன்னொன்று என்னை நன்றாக, மடக்குகிறதாகக் கேட்கலாம்: 'நாங்கள் பூர்விகர் ஆசாரத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று எதற்காகச் சொல்கிறோம்? இஷ்ட தேவதா உபாஸனைக்காகத்தான். நாங்கள் நாஸ்திகமாகப் போகவில்லை. ஸித்தாந்தத்துக் காகவோ இஷ்ட தெய்வத்துக்காகவோ மாறலாமா என்றுதான் கேட்டோம். ஸித்தாந்தத்துக்காக ஆசாரத்தை மாற்ற வேண்டா மென்று காரணம் சொல்லி விட்டீர்கள். இப்போது இஷ்ட தெய்வ விஷயம் மட்டும் நிற்கிறது. இதிலும் பூர்வாசாரப்படி தான் போக வேண்டும் என்று சொல்லி விடலாமென்று நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். ஆனால், நமக்கு நேராகப் பூர்விகர்களாக இருக் கிறவர்கள், அவர்களுக்கும் பூர்விகர்களாக இருக்கிறவர்கள் என்று பாகுபாடு செய்து ஆராய்ந்து பார்த்தால், நம் நேர் பூர்விகர்களே ஆதி பூர்விகர்களுக்கு வித்யாஸமாகப் போயிருக் கிறார்களென்றும், இந்த இஷ்ட தெய்வ ஸமாசாரத்தில் வேத காலத்திலிருந்து ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்வரை வந்த நெடுங்காலப் பூர்வாசாரம் எங்களுக்கு ஆதரவாகத்தானிருக் கிறதென்றும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. வேதத்திலோ, ஸ்மிருதி களிலோ, இந்த ஸ்வாமிதான் உசத்தி என்று எந்த ஒன்றையும் பரதெய்வம் என்று நிர்த்தாரணம் பண்ணி வைத்திருக்க வில்லை. எல்லாவற்றையும் ஒரே பரமாத்மாவாகச் சொல்லி ஆனாலும் எவரெவருக்கு எந்த மூர்த்தியில் அபிருசியோ, மனஸு லயிக்கிறதோ அதை இஷ்ட தெய்வமென்று வழிபட இடம் கொடுத்திருக்கிறது; தனக்கு ஒன்றில்தான் கவர்ச்சியிருக் கிறது என்பதற்காக அதைப் பக்தி செய்தாலும், மற்ற தெய்வங் களை நிந்திக்கக் கூடாது என்று வைத்திருக்கிறது; இதற்காகவே பஞ்சாயதன பூஜை * என்று ஏற்படுத்தி, இஷ்ட தெய்வத்தை அதில் பிரதானமாக வைத்தாலும் மற்றவற்றையும் பரிவாரங் களாக வைத்துப் பூஜை செய்து ஸமரஸ பாவத்தை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது – இதையெல் லாம் நீங்களே உபன்யாஸம் செய்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால்

* அருள் உரை 6-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'பொதுவான தர்மங் கள்' என்ற பிரிவிலுள்ள 'பூஜை' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

அதற்கப்புறம் நடுவாந்தரத்தில் வந்த ஆசார்ய புருஷர்கள் சிவன்தான் உசத்தி, விஷ்ணுதான் உசத்தி என்று ஏதோ ஒன்றை வைத்து அது எங்கள் குலாசாரமாக வந்திருக்கிறபோது, பிராசீனமான வைதிகத் தர்மத்துக்கு வித்யாஸமாகப் போய் விட்ட இந்தக் குலாசாரத்தை நாங்கள் மாற்றி, பிராசீன வழிப் படியே உபாஸனா விஷயத்தில் போனால் அது எப்படித் தப்பு? நாங்கள் சீர்திருத்தக்காரர்களைப் போல வேதத்தின் கர்ம காண்டம், ச்ரௌத ஸ்மார்த்த ஸூத்ரங்கள், தர்ம சாஸ் திரங்கள் இவற்றையெல்லாம் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு, வேதாந் தம்தான் ஸாரம், பாக்கியெல்லாம் சக்கை என்று சொன்னால் தப்பு. இவை எல்லாவற்றையும் ஒப்புக் கொண்டே, 'இஷ்ட தெய்வ உபாஸனை இவற்றுக்கு ஸம்மதமானதுதான். இன்னும் சொல்லப் போனால் ஒரு தெய்வத்துக்கு மட்டுமே பரத்வம் சொல்வதுதான் ஒரிஜினலான சாஸ்திரங்களுக்கு சம்மத மாயிருக்காது' என்றே இப்போது, கட்டாயமாக ஏதோ ஒரு ஸ்வாமியிடம்தான் பக்தியாக இருக்க வேண்டும் என்கிற குலாசார ஏற்பாட்டிலிருந்து ஸ்வதந்திரம் கேட்கிறோம். கொஞ் சங்கூட வைதிகச் சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாக இல்லாத இந்த ஆசையை எப்படி நிராகரிக்கலாம்?' என்று கேட்கலாம்.

'ஸ்வதர்மே நிதனம் ச்ரேய;' என்றால், 'ஸ்வதர்மம் என்று இப்போது வந்திருக்கிற குலதர்மமே ஆதியிலிருந்த ஸ்வதர்மத் துக்குக் கொஞ்சம் வித்யாஸமானதாகத்தானே இருக்கிறது? ஆகையால் அதைப் பழையபடியே - அதாவது ஒரிஜினலான ஸ்வதர்மமாக - மாற்றிக் கொண்டால் இது எப்படித் தோஷ மாகும்? க்ஷத்ரியன் தர்மத்துக்காக யுத்தம் பண்ணத்தான் வேண்டுமென்று ஆதியிலிருந்து அன்றைக்கு வரையிலிருந்த ஸ்வதர்மத்தைப் பற்றிப் பகவான் சொன்னதை, ஆதியிலிருந்து ஒரு விதமாகவும் பிற்பாடு வேறுவிதமாகவும் குலாசாரம் மாறி யிருக்கிற நிலையில் எப்படிப் பொருத்தலாம்?' என்று கேட்டு விட்டால் என்ன பண்ணுவேன்? பகவான் சொன்ன பதிலை (மரணமே ஸம்பவித்தாலும் குலாசாரத்தைத்தான் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற பதிலை) வற்புறுத்த முடியாமல் என் வாயைக் கட்டித்தான் போடுகிறது.

ஏற்கெனவே கட்டுவிட்டுக் கெட்டுப்போனது போதாது என்று புதிதாக எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் தளர்த்திவிடக்

கூடாது என்கிற நியாயமும் இன்னொரு பக்கம் என்னைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

அதனால் ஒரு 'காம்ப்ரமைஸ்' பண்ணி வைக்கத் தோன்றுகிறது. இதைவிட்டால் வழியில்லையென்று, இரண்டையும் ராஜி பண்ணி ஒரு யோசனை சொல்கிறேன்.

இப்போது குலாசாரமாக எது வந்திருக்கிறதோ அதன்படியே பண்ணு; அதோடுகூட உனக்கு இஷ்டமானதாகவும், ஆதி வைதிகாசாரத்துக்கு விரோதமில்லாமலும் எது இருக்கிறதோ அதையும் சேர்த்துக் கொள். அப்பா, தாத்தா பண்ணின மாதிரியே சிவ பூஜையோ, விஷ்ணு பூஜையோ பண்ணு. அதோடுகூட உன் இஷ்டதேவதை எதுவோ அதையும் சேர்த்துக்கொள்ளு. முடியுமானால் பஞ்சாயதன பூஜையாகவே பண்ணு. உன் இஷ்ட. தேவதைக்குக் கொஞ்சம் ஜாஸ்தி அர்ச்சனை, அபிஷேகம், அலங்காரம் வேண்டுமானால் பண்ணிக் கொண்டு போ. எப்படியானாலும் இப்போது உனக்கு வாய்த்திருக்கிற குலாசாரத்தை விடாதேயப்பா! அதற்குக் கௌரவம் கொடுத்து ரக்ஷிக்காமலிருக்காதேயப்பா! இந்த ஸம்பிரதாயத்துக்கு ஆசார்ய புருஷர்களாக வந்தவர்கள் தங்களுக்கு முன்னேயிருந்த பதினாயிரங்கால ஏற்பாட்டில் வித்யாஸங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களேயென்று அவர்களைக் கண்டனம் செய்யாதே: மரியாதைக் குறைச்சலாகப் பேசாதே; அவர்களை இந்தக்கால ரிஃபார்மர்களோடு சேர்த்து வைத்துவிடாதே. புதுச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் பழசில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறைத் தூக்கிப் போட்டுவிட வேண்டும் என்கிறார்கள்; ஆனால் ஸமீப நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வந்த வெவ்வேறு ஸம்பிரதாய ஆசார்யர்களும் கொஞ்சம் மாறுபாடாகப் போயிருந்தாலும் ஆதியிலிருந்ததில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறை ஒப்புக் கொண்டு, தங்களை அனுஸரிப்பவர்கள் தொடர்ந்து அனுஷ்டிக்கும்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாக, வைதிகமான நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸனாதன தர்மத்துக்கு முதுகெலும்பாக உள்ள வர்ணாச்ரம விபாகங்களை, அதனால் ஏற்பட்ட அதிகார பேதத்தை இவர்களெல்லாரும் ஒப்புக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இதிலேகூடச் சிலபேர் சற்று 'ரிஃபார்ம்' மனப்போக்கு காட்டியிருக்கிறார்களென்றாலுங்கூட,

தனி மனுஷ்யன் ஒருத்தன் பிரேமையினாலும் நைச்யத்தாலும் ஸம பாவனையாலும், வித்யாஸம் பார்க்காமலிருப்பதைத் தான் ஆதரித்திருக்கிறார்களே தவிர, ஸமூஹத்திலேயே இப்படிப்பட்ட பிரிவுகள் இருக்கக் கூடாது என்று எடுத்துப் போட்டு விடவில்லை என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். தங்களுக்கு முற்பட்ட சாஸ்திரத்தில் ஏன் கூடுதல் - குறைச்சல் பண்ணினார்களென்றால், அந்தந்தக் காலத்தில் வேறே சிலபேர் இதற்கு எதிர்த்திசையில் ரொம்பத் தூரம் பூர்வ சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாக இன்னொரு விதமாகப் போயிருக்கலாம். அந்தச் சூழ்நிலையில் மறுதிசையில் கொஞ்சம் கூடுதலாகவே போனால்தான் தாக்குப் பிடித்து நிற்க முடியும் என்று (இந்த ஆசார்யர்கள்) இப்படிச் செய்திருக்கலாம். விஷ்ணுதான் நிஜமான ஸ்வாமி என்று ஒருத்தர் ஸித்தாந்தம் செய்தாரென்றால், அந்தக் காலத்தில் வேறே யாரோ விஷ்ணுவை ரொம்ப மட்டம் தட்டியிருக்கலாம். அப்பய்ய தீக்ஷிதர் இருந்திருக்கிறார். பரம அத்வைதி, அதாவது அத்வைத லெக்சர் மட்டும் பண்ணுபவரில்லை; அனுபூதிமான். ஈச்வரன், அம்பாள், மஹாவிஷ்ணு ஒவ்வொருவருமே ஸாக்ஷாத் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் தான் - இவர்கள் ரத்ன த்ரயம் மும்மணிகள் - என்று எழுதியிருப்பவர். அப்படிப்பட்டவரே பரமேச்வரனைப் பற்றி மற்ற தெய்வங்களைவிட ரொம்ப அதிகமாக எழுதி, சிவ மஹிமையையே விசேஷமாக நிலை நாட்டியிருக்கிறார். காரணம் என்னவென்றால் அந்தக் காலத்தில் வீர வைஷ்ணவர்களின் செல்வாக்கு மிதமிஞ்சிப் போயிருந்தது. Counteract பண்ணுவதற்காகவே இவர் சிவபரமாக அதிகம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. இப்படி ஒவ்வொரு ஆசாரியரின் காலத்தில் பூர்வாசாரத்துக்கு ரொம்பவும் விரோதமாக ஒரு போக்கு ஏற்பட்டிருந்தது என்பதாலேயே அதற்கு Opposite direction-ல் இவர்களும் அதற்குக் கொஞ்சம் வித்யாஸமாகப் போகும்படி ஏற்பட்டிருக்கலாம். தன் தெய்வம் உசந்தது என்பதனால் அவர்கள் இன்னொன்றை மட்டம் தட்டினார்கள், நிந்தித்தார்கள் என்பதற்காக நீ அப்படிப் பண்ணாதே. நிந்திக்கிறார்களே என்று அவர்களையும் நிந்திக்காதேயப்பா! பயமோ வினயமோ இல்லாமல் சாஸ்திரக் கட்டுப்பாடுகளை மீறுகிற நம் காலத்தவரைப் போலில்லாமல், பழைய ஏற்பாடுகளில் நிரம்ப ச்ரத்தா பக்திகளுடன் ஜனங்கள் அடங்கியேயிருந்த

அந்த நாளிலும் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் சற்று வித்யாஸ மாகப் போன இந்த ஆசார்ய புருஷர்களை அனுஸரித்துப் போயிருக்கிறார்கள் என்பதிலிருந்தே அவர்களிடத்திலே ஒரு ஸத்யத்தின் சக்தி இருந்திருக்கிறதென்று தெரிகிறது. இப்போதைய ரிஃபார்மர்களைவிட நிச்சயமாக ஸொந்த வாழ்க்கையில் அவர்கள் ரொம்பப் பெரியவர்களாகவும் சீலமுடையவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். அது மட்டு மில்லை. இப்போது சில ரிஃபார்ம்களின் காரண புருஷர்கள் சீலமுள்ளவர்களாகயிருந்தாலும், அப்புறம் அந்த மூவ்மெண் டில் அப்படிப்பட்டவர்களை அபூர்வமாகத்தான் பார்க்க முடிகிறது. நம் மதத்துக்குப் பெருமையே ஆதியிலிருந்து இங்கேதான் கூட்டங் கூட்டமாக மஹான்களும், ஸாதுக்களும் தோன்றி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதுதான். லோகத்தில் வேறெங் கும் இல்லாதவிதத்தில் நம் தேசத்தில்தான் ஆசார அனுஷ்டா னங்கள் வெகு கட்டுப்பாட்டுடன் அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின் றன; இங்கேயேதான் லோகத்தில் வேறெங்கேயும் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு மஹான்களும் தோன்றியிருக்கிறார்கள் என்பதிலிருந்தே இந்த ஆசார அனுஷ்டானம்தான் சீலத்தின் உயர்வுக்குக் காரணம் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்த அபிப்பிராயத்துக்கு பலமூட்டுவதாகவே பூர்வாசாரங்களை விட்டுவிட்ட சீர்திருத்த இயக்கங்களில் உத்தமர்கள் பெருவாரி யாக வரவில்லை என்றும் பார்க்கிறோம். வைதிக சாஸ்திரங் களில் பெரும்பாலானவற்றை அனுசரித்து, மற்றவற்றை மட்டும் மாற்றியிருக்கிற சம்பிரதாயங்களைப் பார்த்தாலோ இவற்றில், முதல் ஆசார்ய புருஷருக்குப் பிற்பாடும் ஏகப்பட்ட பெரியவர்கள், நிரம்ப யோக்யதையுள்ளவர்களாகவும், பகவா னின் அனுக்ரஹத்தைப் பிரத்யக்ஷமாகப் பெற்றவர்களாகவும், தங்களை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்யச் சக்தி வாய்ந்தவர்களாகவும் தோன்றியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இன்றைக்கும் அவற்றில் நிறைய அனுஷ்டாதாக்கள் இருப்பதை யும் பார்க்கிறோம். வாய்ப் பேச்சு என்றில்லாமல் நல்ல கண்டிப்பான அனுஷ்டானம் செய்த ஆயிரக்கணக்கானவர் களின் அனுபவபலம் என்பது, ஒவ்வொரு சம்பிரதாயத்திலும் அதன் ஆசாரியரின் நாளிலிருந்து இன்றுவரை தலைமுறை தலைமுறையாக வந்து அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் உரமூட்டி இருக்கின்றன. தாய்மரத்திலிருந்து கொஞ்சம் பிரிந்தே வந்த

விழுதும் அப்புறம் மரமாகி வஜ்ரம் பாய்ந்து உறுதிப்பட்டு விட்டதைப்போல, இப்போது இந்த சம்பிரதாயங்கள் எல்லா வற்றிலுமே அதற்கான ஸமயாசாரமென்பது நன்றாக ஸாரத் துடன் கெட்டிப்பட்டிருக்கிறது. சொந்த கன்விக்ஷன் இருக் கிறதா இல்லையா என்பதையே நினைக்காமல், 'அப்படி நினைக்கிறதே பாபம்; நமக்கென்று ஏற்பட்ட சமயாசாரம் இதுதான்; ஓர் அப்பா – அம்மாவுக்குப் பிறந்தோமென்றால் அவர்கள் எப்படியிருந்தாலும் அவர்களையே தெய்வமாகக் கொள்வதுபோல, நாம் இந்த ஸம்பிரதாயத்தில் பிறந்து விட்ட தால் இதுதான் நமக்குத் தெய்வம் மாதிரி, என்கிற விச்வாசத் துடன், தியாக புத்தியுடன் இவ்வழிகளைப் பின்பற்றினால் முன்னோர்களின் அனுஷ்டான பலம் இன்றைக்கும் இவற்றில் போகிறவர்களைக் காப்பாற்றும்.

ஆனபடியால் ஸமீபத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற சீர்திருத்த மதங்க ளோடு இவற்றைச் சேர்த்து விடாமல், சீர்திருத்த மதங்கள் மாதிரியில்லாமல் ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, புராணம் எல்லாவற்றையும் ஒப்புக் கொள்ளும் ஸம்பிரதாயங்களில் பிறந்தவர்கள் அவற் றின் ஆசரணைகளை விடுவது விரும்பத் தக்கதல்ல. அவற்றுக்கு அதிகமாக, ஆதி வைதிக மரபுக்கு ஸம்மதமானதாகத் தாங்கள் இஷ்டப்படுகின்றவைகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு செய்ய வேண்டும். இதில் முடிந்த மட்டும் ஸொந்த இஷ்டத்தை விட்டுக் கொடுத்து, தியாகம் பண்ணி, அந்தந்த ஸமயாசாரத் தையே பின்பற்ற வேண்டும். இந்தத் தியாக பலனாகவே ஈச்வரன் நாம் விரும்புகிற நிறைவை அனுக்ரஹித்து விடுவான். 'என்ன கர்மா பண்ணினோமோ, அதனாலேயே பகவான் இப்படி மனஸ் பூர்ணமாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத குலாசாரத்திலே பிறக்கப் பண்ணியிருக்கிறான்; ஆனதால் அப்படியே அனுபவித்துத் தீர்த்து விடுவோம்' என்ற புத்தியை முடிந்த மட்டும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். கட்டு விட்டுப் போன பிறகு தேசத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற அனர்த்தத்தைப் பார்த்து, இதற்கு நாமும் பலம் கொடுத்து விடக்கூடாது என்ற தீர்மானத்தின்மேலே நம் சொந்த அபிலாஷைகளையும், லக்ஷ்யங்களையும்கூட முடிந்த மட்டும் ஒதுக்கிவிட்டு, ஒரு கட்டுப்பாட்டிலே ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதைத்தான் இப்போது ஆஸ்திகர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிற எல்லாரும் தலை யாய கடனாகக் கொள்ள வேண்டும்.

ரொம்பவும் பழைய வழிக்கு விரோதமில்லாமலே நடுவில் உண்டான குல ஸம்பிரதாயங்களுக்கு மாறாகப் பக்தி பண்ண விரும்புகிறவர்கள் இஷ்ட தெய்வக் கொள்கைக்கு வைதிகாசாரம் இடம் தருகிறது என்பதோடு, தெய்வ பேதமில்லாத ஸமரஸ மனப்பான்மையே நம் ஸனாதன மதத்தின் தாத்பரியம் என்பதையும் நன்றாக மனஸில் வாங்கிக் கொண்டு விட்டால் எல்லாம் ஸரியாகிவிடும். இப்படிச் செய்து விட்டால் சிவ பக்தியுள்ள ஒரு வைஷ்ணவனுக்குத் திருமண்ணுக்குப் பதில் விபூதி இட்டுக் கொள்ளத் தோன்றாது. அந்தச் சாம்பலிலே வருகிற பரமேச்வரன் இந்த மண்ணிலும் வருவான் என்ற பக்குவம் வந்துவிடும். 'கேசவ நாராயண' என்று நாமத்தைப் போட்டுக் கொள்ளும்போது சிவ நாமாவைச் சொல்வதில் இவனுக்கு உண்டாகக் கூடிய ஆனந்தம் இல்லாவிட்டாலுங் கூட, இந்த நாமங்களைச் சொல்வதிலும் வெறுப்பு இருக்காது. வைஷ்ணவனாகப் பண்ண வேண்டியதையெல்லாம் பண்ணிக் கொண்டே அதிலேயே ஓரளவுக்குத் தன் ஈச்வரனை பாவித்துக் கொண்டு, அதற்கு அதிகமாகவும் தனியாகச் சிவனைப் பக்தி செய்வான். இவன் இப்படி விசால மனஸோடு இருந்தாலே குடும்பத்தாரும் பூஜையில் ஸாளக்ராமத்தோடு இவன் ஒரு சிவலிங்கத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டால் ஆக்ஷேபிக்காமல் இருப்பார்கள். ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள் என்றே வைத்துக் கொண்டாலும், அவர்களுடைய நம்பிக்கையை எதிர்த்துச் சண்டை போட வேண்டாம். பாவம், அவர்களுக்கு சிவனையும் தெரியாது; விஷ்ணுவையும் தெரியாது. அதனால் சிவனிடம் விரோத பாவம் என்றால்கூட, அது தானாக இவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டதல்ல. இதுதான் நம் குலாசாரம் என்று நினைத்து (அது தப்போ, ரைட்டோ அது வேறே விஷயம்; இப்படி நினைத்து) அந்த மரபுக்கு வித்யாஸமாகப் போகக் கூடாது என்ற பயபக்தியில்தான் விரோதம் கொண்டாடுகிறார்கள். அதை நாம் குலைக்க வேண்டியதில்லை. அவர்களுக்கு நல்ல படியாக வேண்டுமானால் எடுத்துச் சொல்லிப் பார்ப்போம். அந்த ஈச்வரனிடமே இதற்காகப் பிரார்த்தனை செய்வோம். நாம் சொல்லி இவர்கள் கன்வின்ஸ் ஆனபின்னுங்கூட, 'ஆனாலும் நம் அகத்தில் நம் ஜாதியில் இப்படி லிங்க பூஜை பண்ணுவதில்லையே' என்றால், இந்த ஸமூஹக் கட்டுப்பாட்டு உணர்ச்சியை நாம் மதித்து ஒப்புக் கொள்வோம். வீட்டுப்

பூஜையில், இல்லாததைச் சேர்க்கக்கூட வேண்டாம். மானஸிகமாக சிவ ஸ்தோத்ரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு உபாஸனை செய்வோம்; சிவன் கோயிலுக்குப் போவோம்; அங்கு மனஸாற சிவ தர்சனம் பண்ணி நமஸ்காரம் செய்வோம்; சிவ ஸம்பந்தமான உபன்யாஸம், பாராயணம் இவற்றில் மனஸைக் கொடுத்து ஈடுபடுவோம். இதுவும்கூடக் கூடாது என்று அகத்துப் பெரியவர்கள், ஜாதிப் பெரியவர்கள் சொன்னால் கேட்க வேண்டுமென்பதில்லை; ஆனால் சண்டையும் போட வேண்டாம்.

வீட்டில் முருகன் உபாஸனை, உனக்கு அம்பாளிடம் பக்தி, அதனால் யாரோ பெரியவரை அழைத்து ஸ்ரீசக்ர பூஜை நடத்த வேண்டுமென்று ஆசையிருந்தால் முதலில் வீட்டிலேயே ஸுப்ரம்மண்யருக்கு ஷஷ்டி பூஜையோ கிருத்திகை விரதமோ மாவிளக்கோ காவடியோ என்ன செய்வார்களோ அதைச் செய்து விட்டு, அப்புறம் ஸ்ரீசக்ர பூஜைக்கு ஏற்பாடு பண்ணு.

நீ வைஷ்ணவன்; உனக்கு அத்வைதத்தில் பற்று இருக்கிறது; ஆசார்யாளுக்குக் கைங்கர்யம் பண்ண வேண்டுமென்றிருக்கிறது; அதனால் எனக்கு பிக்ஷை செய்து வைக்க வருகிறேன் என்றால் வா. தாராளமாக வா. ஆனால் அத்வைத மடத்துக்குப் பிக்ஷை பண்ணுவதற்கு முன்னாடி உனக்கென்று ஜன்மாப்படி ஏற்பட்டிருக்கிற ஜீயர் யாரோ அவருக்கு பிக்ஷை நடத்திவிட்டு அப்புறம் இங்கே வா.

குலாசாரத்தை 'மாக்ஸிமம்' அனுஸரி. அதற்கு அதிகமாக உன் சொந்த உள்ளனுபவத்துக்கும் மனப்பான்மைக்கும் அனுகூலமாக உள்ளதைச் செய். இப்படி அதிகமாகச் செய்வது குலாசாரத்தையும்விட, மூல வைதிக ஆசாரத்துக்கு ஸம்மதமானதாயிருக்க வேண்டுமே யன்றி குலாசாரத்தை விடவும் ஆதி வழியிலிருந்து விலகிப் போய் விட்ட சமீபகாலச் சீர்திருத்தங்களைச் சேர்ந்ததாயிருக்கக் கூடாது என்பது முக்கியம்.

'நடுவாந்தரத்தில் ஏற்பட்ட குலாசாரங்களைவிட இன்னும் க்ளோஸாக மூலமான ஸ்ம்ருதிகளின்படிச் செய்யத்தானே நாங்கள் ஆசைப்படுகிறோம்? இது எப்படித் தப்பு?' என்கிற வாதத்தில் ஒரு குறை இருக்கிறது. மூலமான ஸ்ம்ருதியிலேயேதான்

'சிகாம் புண்டரம் ச ஸூத்ரம் ச ஸமயாசாரமேவ சபூர்வை: ஆசரிதம் குர்யாத் அந்யதா பதிதோ பவேத்' என்றும் சொல்லி யிருக்கிறது. அதாவது அந்த மூல ஸ்ம்ருதிகளே, 'நாங்கள் ஜெனரலாகத்தான் ரூல்களைக் கொடுத்திருக்கிறோம். இந்த அமைப்புக்குள்ளே அவரவரும் பர்டிகுலராக அவர்களுடைய குலாசாரப்படியுள்ள ரூல்களைத்தான் சிகை, ஸூத்ரம், நெற்றிக் கிடுவது, மதத்தின் மற்ற ஆசரணை ஆகியவற்றில் பின்பற்ற வேண்டும், என்று சொல்வதாக அர்த்தமாகிறது. எனவே குலாசாரத்துக்கு வித்யாஸமாகப் போயும் மூல ஸ்ம்ருதிக்கு க்ளோஸாகப் போவது என்பதை ஸ்ம்ருதியே ஒப்புக் கொள்வ தாகத் தோன்றவில்லை. ஸ்ம்ருதி வழக்கையே பூர்ணமாகப் புத்துயிர் தந்து நிலைப்படுத்திய பகவத்பாதாளும், 'ப்ரச்னோத் தர ரத்ன மாலிகா'வில் 'உயிரைவிடப் பிரியமானதாக எதை ரக்ஷிக்க வேண்டும்?' என்ற கேள்விக்கு, 'குல தர்மத்தை' என்றே பதில் சொல்லியிருக்கிறார். வேத தர்மம், ஸ்மார்த்த (ஸ்ம்ருதி; வழி) தர்மம் என்னாமல் அவரவருடைய குலதர்மத்தையே சொல்லியிருக்கிறார்: 'ப்ராணாத் அபி கோ ரம்ய?' 'குல தர்ம:'

விதி விலக்கான மஹான்கள்

அதீத நிலையில் குலாசாரத்தை மீறிப்போன மஹான்களை நமக்கு மாடலாக நினைத்துக் கொண்டு விடக்கூடாது. அவர் களுடைய அஸாதாரண உள்ளனுபவத்தின் 'அதாரிடி'யிலேயே அவர்கள் எந்த எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் இப்படிச் செய்தார்கள். அப்படிப்பட்ட அனுபவம் நமக்கு வந்துவிட்ட தாகப் பிரமை கொண்டு விடக்கூடாது.

ஸித்தாந்தம் பண்ணி வாதித்து ஜயிக்கத் தெரியாதவர்களும் இப்படி அதீத அனுபவத்தின்மேல் குலாசாரத்துக்கு வித்யாஸ மாக பண்ணினதுண்டு. ரண சண்டிகையை உபாஸிக்கிற ராஜபுத்ரர்களில் இப்படித்தான் மீராபாய் கிருஷ்ணபக்தி

என்று, அதுவும் பாதிவ்ரத்யத்துக்குக்கூட வித்யாஸம் மாதிரித் தெரியும் நாயிகா பாவத்தில் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். இவள் பண்ணினது பக்தி வழியிலேயும் குலாசாரத்துக்கு வித்யாஸம்; பொது ஸமூஹத்தின் ஸ்த்ரீ தர்மத்துக்கும் வித்யாஸம். பாரத தேசம் பூராவுக்குமே பாதிவ்ரத்யம் முக்யமென்றாலும், ராஜபுத்ர ஸ்திரீகள் அதிலே ரொம்பத் தீவிரமாகப் போனவர்கள். துருக்கர்களோடு யுத்தம் பண்ணி ராஜபுத்ர வீரர்கள் ரணபூமியில் மரணமடைந்த ஸமயங்களில் அவர்களுடைய பத்னிமார் கூட்டங் கூட்டமாக அப்படியே நெருப்பை மூட்டிக் கொண்டு அக்னிப் பிரவேசம் செய்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தேசத்தில்தான் மீராபாய் புருஷன் அபிப்ராயத்துக்கு வித்யாஸமாகப் போனது மட்டுமில்லாமல், கிரிதரகோபாலனுக்கே தான் பத்னி என்ற பாவத்தில் பரவசமாகப் பாடியிருக்கிறாள். அவளை விஷம்கூட ஒன்றும் பண்ணவில்லை; அவள் பாட்டுக்கு அதையும் சிரித்துக் கொண்டே சாப்பிட்டாள் என்று கேட்கிறோம். அப்படி நாமும் விஷத்தைச் சாப்பிட்டு அது நம்மையும் ஒன்றும் செய்யாது என்றால் நாமும் அவள் மாதிரிப் பண்ணலாம்! 'விஷம்கூட என்னை ஒன்றும் செய்யாதாக்கும்' என்று சாலெஞ்சாக அவள் அதைப் பானம் பண்ணவுமில்லை; தன்னை அது பாதிக்காமல் கிரிதரகோபாலன் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவுமில்லை. தனக்கே தெரியாத ஓர் ஆவேசத்தின் மேலே இப்படி மீராபாயைப் போல ஆசாரத்துக்கு வேறேயாகப் போனவர்கள் நமக்கு மாடல் இல்லை.

நன்றாக ஸித்தாந்தங்களை அறிந்து தர்க்கம் பண்ணி நிலை நாட்டுகிற ஸாமர்த்தியத்தையும் இப்பேர்ப்பட்ட அதீத அனுபவத்தோடு பெற்றிருந்த சில மஹான்களும் குலாசாரத்துக்கு வேறேயாகப் போயிருக்கிறார்கள். பிற்காலத்தில் ஹரதத்த சிவாசாரியார் என்று சைவத்தில் உயர்ந்த ஸ்தானம் பெற்ற ஒருவர் கஞ்சனூர் என்ற ஊரில் வைஷ்ணவராகப் பிறந்தவர் தான். ஆனால் அவர் கொதிக்கிற மழுவைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு சிவ உத்கர்ஷத்தை (சிவமேன்மையை) ஸ்தாபித்து, சைவராக மாறியிருக்கிறார். திருமழிசையாழ்வார் என்கிறவர் சிவ வாக்கியர் என்றே பெயர் வைத்துக் கொண்டு சிவ பரமாகப் பாடின ஸித்தர்தான் என்றும், அப்புறம் பன்னிரண்டு

ஆழ்வார்களிலேயே ஒருத்தராகிவிடுகிற அளவுக்குப் பெரிய விஷ்ணுபக்தராய்ப் போய்விட்டார் என்றும் கதை இருக்கிறது. இதெல்லாம் ஜெனரல் ரூல் இல்லை; எக்ஸெப்ஷன்தான். அது ரொம்பவும் அபூர்வமாகத்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்போது அதை நமக்கு எக்ஸாம்பிள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் எக்ஸெப்ஷன்தான் ரூல் என்றாகிவிடும்!

குமாரிலபட்டர் இருந்தார்★. அவர் ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தில் பௌத்தர்களோடேயே இருந்து அவர்கள் மாதிரியே வாழ வேண்டியிருந்தபோதுகூட அத்யாவசியமான (வைதிக) நித்ய கர்மாக்களை மட்டும் ரஹஸ்யமாகப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாராம்! கூன் பாண்டியன் சமணனாகி விட்டபோது அவனுடைய பத்னி மங்கையர்க்கரசி ரஹஸ்யமாகவே வஸ்திரத்துக்குள்ளே விபூதி இட்டுக் கொள்வாளாம்! முழுக்க நம்முடைய மதத்திலேயே அவர்கள் கன்விக்ஷன் உள்ளவர்களாயிருந்தாலும் force of circumstance-ல் (சூழ்நிலையின் நெரிசலில்) மதாந்தரத்தை அனுஸரிப்பவர்களைப் போல வெளியில் காட்டிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஆனால் பிற்காலத்தில் இவர்களே ஹிந்து மதம் புது ஜீவனோடு எழும்புவதற்குக் காரணமாயிருந்திருக்கிறார்கள். நம் தேசத்தில் வடக்கே பௌத்தம் தலை சாய்வதற்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தவர் குமாரிலபட்டர். அவர் குமாரஸ்வாமியின் அம்சம். அதே போலத் தென்தேசத்தில் ஜைனம் நலிந்து வைதிக மதம் புத்துயிர் பெறக் காரணமாயிருந்த ஸுப்ரமண்ய அவதாரந்தான் ஞானஸம்பந்தரென்றால், அந்த ஞானஸம்பந்தர் இப்படிப்பட்ட பெருமை கொள்வதற்குக் காரணமாக அவரை மதுரைக்கு வரவழைத்தது மங்கையர்க்கரசிதான். அவளை அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களிலேயே ஒன்றாகச் சேர்த்திருக்கிறது. அதாவது குமாரிலபட்டர், மங்கையர்க்கரசி ஆகியவர்களும் நம் லெவலுக்கு ரொம்பவும் மேலேயிருந்தவர்கள். ஆனாலும் குமாரிலபட்டர், குலாசாரத்தை விட்டுப் பௌத்தர்களின் ஆசாரத்தைக் கொஞ்சகாலம் அனுஸரித்தாரென்றால் அது அவர்களுடைய ஸித்தாந்தங்களை ஒன்றுவிடாமல் தெரிந்து கொண்டு, அப்புறம் அதற்குப் பதிலுக்குப் பதில்

★ அருள் உரை 12-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள முருகனின் வடநாட்டு அவதாரம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

சொல்லி, ஹிந்து மதத்தை – அதாவது குலாசாரத்தை – இன்னும் நன்றாக நிலைநாட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவே! நல்ல உத்தேசத்தோடேயே இப்படிச் செய்ததும்கூடப் பாபம் என்று நினைத்து, ஸுப்ரமண்ய அம்சமேயான அவ்வளவு பெரியவர் பிற்காலத்தில் பிராயச்சித்தமாக தம்மைச் சுற்றி உமியைக் கருக்கிக் கொண்டு அதிலேயே கொஞ்சங் கொஞ்ச மாகப் பிராணத் தியாகம் செய்தார். குலாசாரத்தை விட்டதால் பதிதனாவதற்குப் பதில் இப்படி கோரமரணம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதே மேல் என்று அவர் காட்டினதுதான் நமக்குப் படிப்பினையே தவிர, நடுவிலே அதைவிட்டது அல்ல. மங்கையர்க்கரசி புருஷன் வழியைப் பத்னி மீறவே கூடாது என்பதற்காகத்தான் அவன் ஜைனனாகிவிட்டபோது, தானும் தம்முடைய குலாசாரத்தைத் தைரியமாக வெளிப்பட அனுஸரிக்காமலிருந்தது; தன் இஷ்டப்படி நடக்க வேண்டும் என்று அல்ல.

மதாபிமானிகளின் கடமை

இப்போது நாம் என்ன பண்ண வேண்டுமென்றால், ஹிந்து மதத்திலேயே உள்ள பிரிவுகளில் ஏற்பட்டிருக்கிற குலாசாரங் களில் நமக்குப் பிறப்பினால் எது அமைந்திருக்கிறதோ அதில் நிறைவு ஏற்படாமல் இதே வைதிக மரபில் இன்னொருவித மான ஆசாரத்தில்தான் நிறைவடைகிறோம் என்றாலுங்கூட, எப்படிக் குமாரிலபட்டரும் மங்கையர்க்கரசியும் வெளிப்பட அன்ய மதங்களை அனுஸரித்தாற் போலிருந்து கொண்டு, உள்ளுக்குள் ஸொந்த மதத்திலேயே பற்றோடிருந்தார்களோ, அப்படி, வெளிப்பட குலாசாரத்தையே பின்பற்றிக் கொண்டு மனஸுக்குள் மட்டும் நமக்கு இஷ்டமான உபாஸனையை வைத்துக் கொள்ளவே பிரயத்னம் செய்ய வேண்டும்.

நம்முடைய உள்மனஸின் பற்றுதல் ஆழமானதாக, உண்மை யானதாக இருந்தால் நிச்சயம் அந்த இரண்டு பேரையும் போல நாமே ஜயசாலிகளாகி தைரியமாய் நம் 'கன்விக்ஷன்'படி நடக் கிற நாள் வரும்.

'அதுவரை கன்விக்ஷன்படி தைரியமாய் நடக்கக் கூடாதா? இப்படி உள்ளொன்றும் புறமொன்றுமாக நடக்கும்படி உபதேசிப்பதற்கா நீங்கள் ஆசார்யன் என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இது மட்டும் மித்யாசாரமில்லையா?' என்றால்,

ஒன்றைத் தப்பு என்பது எதற்காக? ஸ்வய நலனுக்காகப் பண்ணினால்தானே? அல்லது ஒருத்தனைக் கெடுத்து இன்னொ ருத்தனுக்கு நன்மை பண்ணுவதுதானே தப்பு? இதிலே அந்த மாதிரித் தப்புகள் ஒன்றும் இல்லையே! 'ஒருத்தனையும் கெடுத்து விடக் கூடாது; ஏற்கெனவே ஸ்வாதந்திரியம் என்று சொல்லிக் கொண்டு குலாசாரங்களை விட்டுக் கெட்டுப் போய்க் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு மதாபிமானம் உள்ள நாமும் வலுத் தந்துவிடக் கூடாது. எவனையும் நாம் கெடுத்துவிடக் கூடாது. நமக்குப் பிரியமானது போனாலும் போகட்டும்' என்கிற தியாகத்தின் மேல்தானே இப்படிச் செய்யச் சொல்கி றேன்? அதனால் தப்பு இல்லை.

அதனால், வைதிகாசாரங்களையே விட்டு மதாந்தரங் களுக்கு மாறினால்தான் தப்பு என்றும், வைதிகாசாரங் களிலேயே ஒரு ஸம்பிரதாயத்திலிருந்து இன்னொன்றுக்குப் போனால் தப்பில்லை என்றும் நினைக்காமல், முடிந்த மட்டும் அவரவரும் குலாசாரப்படியே நடக்கத்தான் பாடுபட வேண்டும். '(பிறப்பால் ஏற்பட்ட மதத்தை) விட்டவன் பதிதனாகிறான் என்பது இவனுக்குப் பொருந்துமா, விட்ட தோடு நாஸ்திகனாகவோ இதர மதமொன்றுக்கோ போகாமல் வைதிகாசாரத்திலேயே இன்னொன்றுக்குத்தானே போகிறான்?' என்றால் இவனளவில் ஒன்றை விட்டுவிட்டு நல்ல வழியில் இன்னொன்றைப் பிடித்துக் கொள்கிறானென்றாலும், இந்த ஸ்வதந்திர யுகத்திலே மற்றவர்கள் இவனைப் பார்த்து (குலாசாரத்தை) விடுவதில் மட்டும் துணிச்சலடைந்து, இன் னொரு ஆசாரத்தில் போகாமல், தப்பு வழியிலல்லவா

போவார்கள்? அதாவது இவன் மற்றவர்கள் பதிதர்களாகப் போகத் தூண்டுதல் கொடுத்து விடுகிறானல்லவா? இப்படிப் பண்ணினவனை மட்டும் பதிதனாகிற தோஷம் விடுமா?

'உலகத்தில் ஏற்கெனவே கட்டுவிட்டுப் போச்சு; அதனால் கெட்டுப் போச்சு; இதற்கு நாமும் உடந்தையாகவோ, ஊக்கம் தருபவராகவோ இருந்துவிடக் கூடாது' என்பதைத்தான் இன்றைக்கு மதாபிமானம் உள்ளவர்களெல்லாரும் எல்லா வற்றுக்கும்மேலான தர்மமாக, கடமையாக நினைக்க வேண்டும். அப்படி நினைத்து, நம் அந்தரங்கத்திலே இப்படி குலா சாரத்துக்கு வித்தியாஸமான ஒரு விச்வாஸத்தை உண்டாக்கி யிருக்கும் பகவானே அதை எப்படியாவது பூர்த்தி பண்ணி விடுவான் என்ற நம்பிக்கையோடுகூட, அவரவரும் தங்கள் குலாசாரப்படியே செய்து வந்தால் பகவான் நம் மூலம் உலகுக்கு க்ஷேமம் உண்டாக்கி, முடிவில் நமக்கும் நம் மனஸ் எப்படி நிறையுமோ அப்படிப்பட்ட நிறைவு உண்டாகும்படி அனுக்ரஹம் பண்ணுவான்!

ஆசார விஷயங்கள்: ஆசாரம் என்பதன் இலக்கணம்

ஸமயாசாரம், மதாசாரம் என்று சொல்லும்போது ஒரு மதத்தின் நெறி முழுவதையும் 'ஆசாரம்' என்பது குறிப்பிடு கிறது. ஆனால் பொதுவிலே ஒருத்தர் ஆசாரமாயிருக்கிறார் என்றால், மடி – விழுப்பு என்று இரண்டு சொல்லிக் கொண்டி ருக்கிறோமே (வார்த்தையிலாவது இன்றைக்கு வரையில் இருக் கிற 'மடி' அடியோடு மறந்து போய்விடக் கூடாதென்றுதான் இந்த உபன்னியாஸமெல்லாம் பண்ணுவது) அதிலே மடியா யிருப்பது என்றுதான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மடி, விழுப்பு பார்க்கிறதுதான் ஆசாரம்; சாஸ்திரத்தில் சொன்ன பிரகாரம் ஒருத்தர் சிகை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார், கச்சம்

போட்டு வேஷ்டி கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார், புண்ட்ர தாரணம் (நெற்றிக்கிடுதல்) பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார், நாள் நக்ஷத்ரம் பார்த்துக் காரியம் பண்ணுகிறார், க்ளப்புக்கு (ஹோட்டலுக்கு)ப் போவதில்லை, எவர்ஸில்வரில் சாப்பிடுவதில்லை என்றால் அவரை ஆசாரமாயிருக்கிறார், orthodox என்கிறோம்.

இப்படியாக ஒரு மதத்தின் எல்லா நெறிகளுமே அதன் ஆசாரம்தானென்றாலும், வெளி வாழ்க்கையில் அதன் கட்டுப்பாட்டுப்படி நடந்து கொண்டு, அதில் சொல்லியிருக்கிற வெளியடையாளங்களான சின்னங்கள் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு நடந்து காட்டுவதே குறிப்பாக ஆசாரம், ஆசாரம் என்று வழங்குகிறது.

ஆனால் ஆசாரம் என்பது முழுக்க வெளி விஷயந்தான் என்று நினைத்து விட்டால் அதுதப்பு. வெளி ஸமாசாரங்களாலேயே உள் ஸமாசாரங்களை, உள்ளத்தை உயர்த்திக் கொள்ள உதவுகிறதுதான் ஆசாரம்*. அதோடுகூட நேராக உள்ளத்தின் ஸமாசாரங்களையும், வாழ்க்கை நெறிகளையும்கூட ஆசார சாஸ்திரங்களிலே சொல்லியிருக்கிறது.

'ஆசாரம்' என்பதைத் தமிழிலே நேராக 'ஒழுக்கம்' என்று சொல்லி விடலாம். உயிரினும் ஓம்பப்படும் என்று திருவள்ளுவர் எதைச் சொல்லியிருக்கிறாரோ, அப்படி நம் பிராணனை விட உசந்ததாகக் கருதி எதை ரக்ஷிக்க வேண்டுமோ, அந்தத் தர்ம வழியே ஆசாரம். தர்மம் என்கிறது அகம், புறம் எல்லாவற்றிலும் எல்லா அம்சங்களையும் தழுவுகிற விஷயமல்லவா?

இங்கிலீஷில் 'Character' என்பதாக ஒருத்தனின் உள் ஸமாசாரமான குணத்தையும், 'Conduct' என்று அவனுடைய வெளி ஸமாசாரமான நடத்தையையும் சொல்கிறார்கள். ஆசாரம் என்பதும், ஒழுக்கம் என்பதும் காரெக்டர், கான்டக்ட் ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றாக்கிச் சேர்த்துக் கொடுப்பது. இது வெறுமனே morality ethics என்று சொல்கிற இஹ வாழ்க்கைக்

---

* அருள் உரை 9-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள உள்ளும் புறமும், சடங்குகள் என்ற உரைகளையும், 33-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள தர்மசாஸ்திரம் என்ற உரையில் சின்னங்கள் என்ற பிரிவையும் பார்க்கவும்.

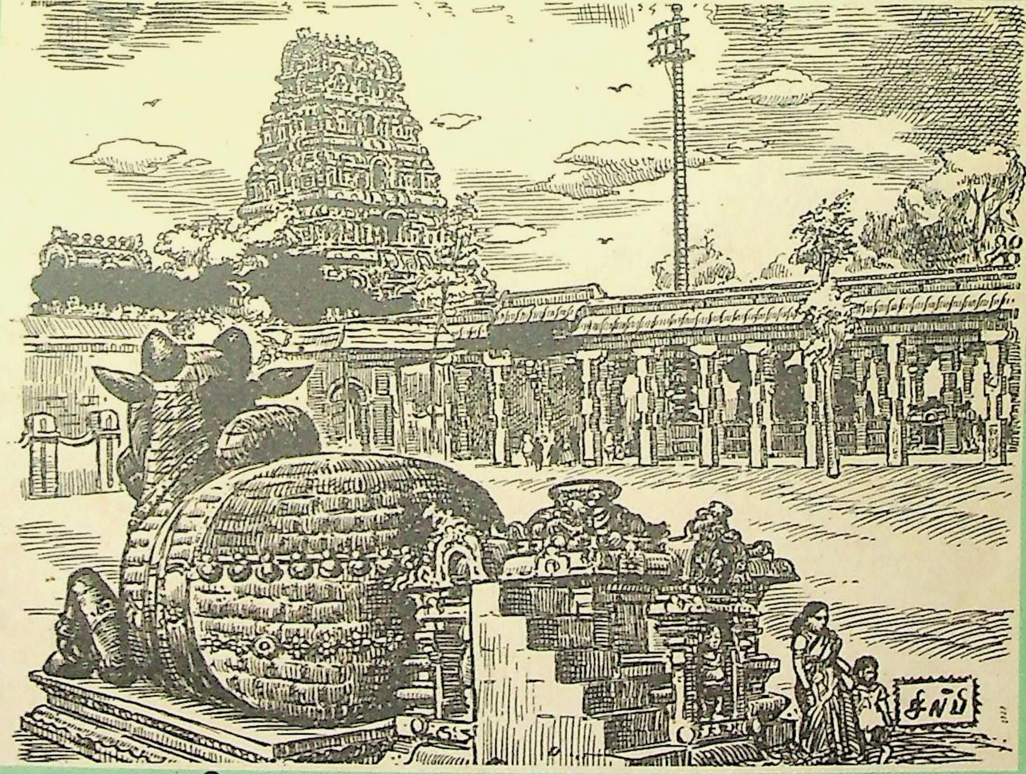
கான நன்னெறிகளாக மட்டுமில்லாமல் பர லோகத்துக்கும் உதவுவதான காரியங்களை, ஸம்ஸ்காரங்களை, சின்னங்களை, விதி நிஷேதங்களை (இன்ன செய்யலாம், இன்ன செய்யக் கூடாது என்பவற்றை)யும் சொல்கிறது.

புற விஷயம் மாதிரியிருந்தாலும் அக விஷயத்துக்கும் உபகாரம் பண்ணும் படியாகவும், இம்மைக்கு மட்டுமில்லாமல் மறுமைக்கும் உதவுவதாகவும் நம்முடைய ஆன்றோர்கள் வகுத்துத் தந்திருக்கிற முறையே 'ஆசாரம்!'

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனி வாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திருவாவடுதுறை ஸ்ரீ கோமுக்தீச்வரர் கோயில்